

ÖRÖMHÍR

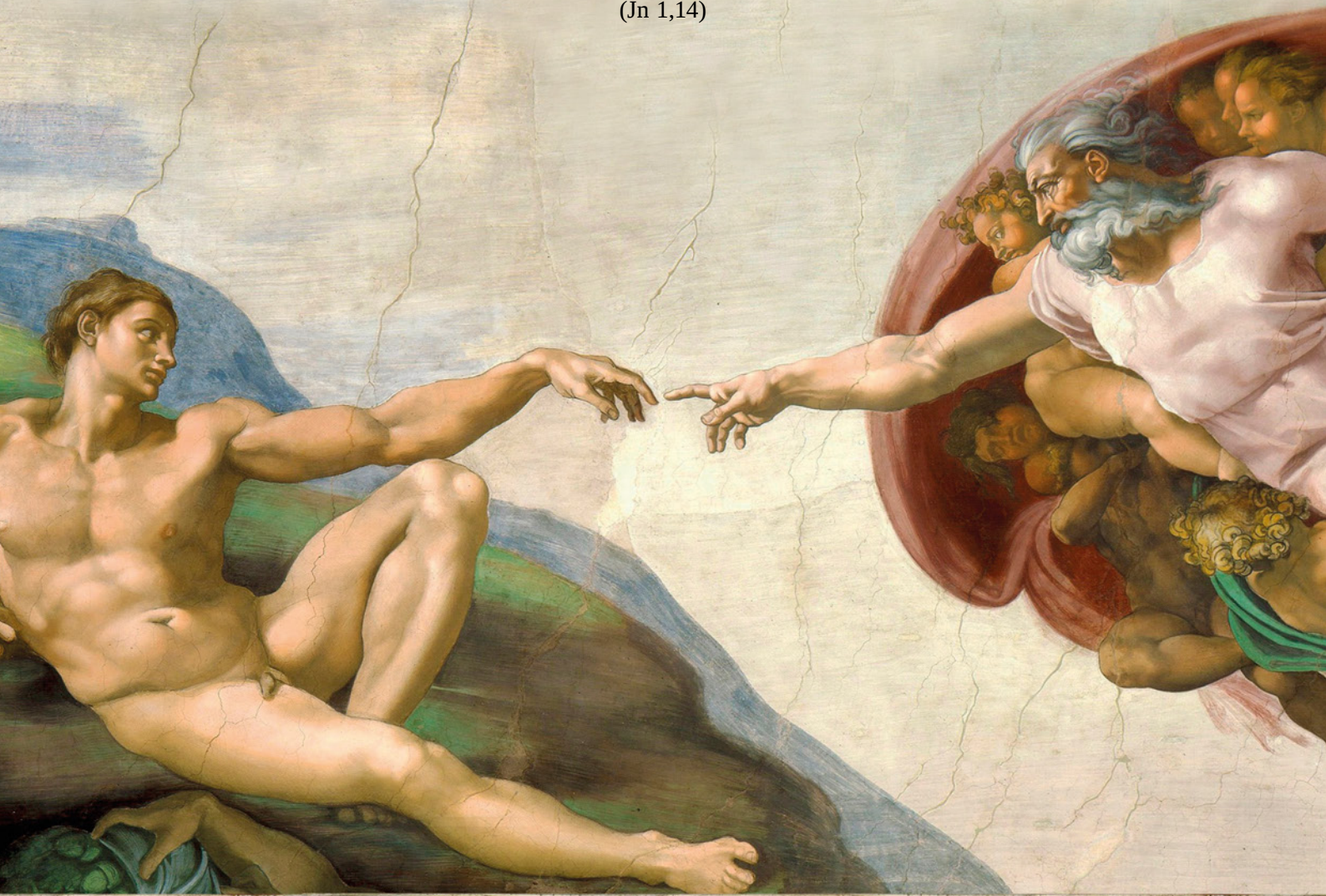
A DEBRECEN–NYÍREGYHÁZI EGYHÁZMEGYE LAPJA

„Kezdetben volt az Ige...”

(Jn 1,1)

„...és az Ige testté lett”

(Jn 1,14)

A boldog ember

A mesebeli ország öreg királya megbetegedett. Tudós orvosai nem tudtak segíteni rajta.

– Egyetlen gyógyszer létezik csak ez ellen a kór ellen – közölte a királyllyal a legöregebb bölcs. – Ha találnál az országodban egy boldog embert, és annak az ingét magadra öltened, meggyógyulnál...

A király fiai nyomban útra is kelttek, bejárták a birodalmat, de igazán boldog emberrel nem találkoztak. Fáradtan, csüggedten, reményt vesztve indultak hazafelé.

Útjuk sötét erdőn át vezetett. A fák közt pislákoló fényt pillantottak meg. Közelebb érve egy kis kunyhó előtt találták magukat.

– Nem gyönyörű ez az este?! – mondta köszönés helyett a földön ülő férfi. – Olyan boldog vagyok, hogy megélhettem ezt a napot is. Hála legyen Istennek érte...

A királyfiak szíve nagyot dobbant, úgy látszik, mégis találtak egy boldog embert. Elmondták, mi járatban vannak és megkérték, hogy adja nekik az ingét, mert különben meghal az öreg király.

– Szívesen megtenném – mondta a boldog ember –, de ingem nekem még sohasem volt...

Görög mese nyomán

Kegyelmi időben élünk

„Ó, bárcsak széttépnéd az egeket és leszállnál!” (Iz 63,19). Az ember Isten utáni vágyát fejezi ki ebben a mondatban, mintha így sóhajtana: „Milyen jó lenne, ha eljönnél végre!” Az Isten oldaláról pedig ott van a tény, hogy már eljött a földre, és amikor megtette a megváltás nagy művét, úgy ment el, hogy itt maradt közöttünk. Ezt ünnepeljük minden szentmisében, a liturgiában, amely szó közös tevékenységet jelent. Az igazi liturgia az Isten és az ember közös munkálkodása. Ezért imádkozzuk minden szentmisében a Miatyánk kezdetű imát, amelyben az „adveniat regnum tuum” – jöjjön el a Te országod, kifejezi vágyunkat az Isten országa után és kérésünket, hogy uralkodjon rajtunk, bennünk, hiszen Ő a mi királyunk.

Jézus arra tanít, hogy Ő, aki már eljött és megváltott bennünket, újra el fog jönni életünk végén, hogy magával vigyen. „Az idegenbe induló ember is, amikor otthagyja házát, szolgálóira bízva mindenét, és mindegyiknek kijelöli a maga feladatát” (Mk 13,33). A kapuórnek a virrasztást, „Mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a ház ura” (Mk 33,35). Jézus az idegenbe menő gazdag ember hasonlatában azt fejezi ki, hogy nem tudjuk sem a napot, sem az órát, ezért nem mindegy, hogyan élünk. Az életünkben időt, lehetőséget kaptunk, hogy felkészüljünk. Tegyük fel a kérdést: Készen vagyok-e az Istennel való találkozásra? Milyen az én életem?

Isten minden embernek kijelölte a feladatát saját életében, így a feltett

Boldog

kérdésre önvizsgálattal válaszolhatunk, teljesítjük-e a ránk bízott dolgunkat. Kalkuttai Szent Teréz anyát megkérdezték, mi az ember életének a célja. Ő azt válaszolta: Meg kell tenni a dolgunkat, és tovább kell menni. Ilyen egyszerű. A virrasztás számunkra azt jelenti: élünk mindig Isten jelenlétében. Így részesei leszünk a nagy liturgiának, a közös tevékenységnek, hogy nem a saját erőnkől akarunk valamit létrehozni, hanem Istennel együttműködve, mert hisszük azt, hogy az Isten jelen van az életünkben, és találkozni akar velünk. A két nagy találkozás – a megváltás és a világ vége – között sok lehetőség van a közös munkálkodásra. Minden szentmise is az, de Istennel találkozunk a feladatunk elvégzésében vagy a családjunk szolgálatában is. Jézus arra tanított: „*amit egynek tesztek a legkisebbek közül, azt nekem teszitek*” (ld. Mt 25,40).

Éljünk visszafogottabban, hogy a vásárlás ne terelje el a figyelmünket az Istennel való találkozástól. Tekint-

sünk a szívünkbe, és ott meglátjuk a vágyat:

„Ó, bárcsak széttépnéd az egeket és leszállnál!” – és akkor csendben megszólal az Úr: én itt vagyok, veled akarok lenni, és azt szeretném, ha te is mindig velem lennél.

Legyen számunkra a karácsony igazi ünnep, az igazi boldogság forrása.

Jézus családba született

Egy székely bácsi Csíksomlyóra menet adott interjújában azt mondta, „A család az emberiség igazgyöngye, Isten szívében fogant”. Isten fia, Jézus Krisztus gyermekként jött a világba, születésekor nem ragaszkodott királyi palotához, de ahhoz igen, hogy családba szülessen. Ez a tény azt az üzenetet hordozza, hogy az élet rendjében különösen is fontos a család, hiszen ott kapjuk az életet, a biztonságot, és megélhetjük azt, hogy fontosak va-

gyunk mások számára is, azoknak, akik gondoskodnak rólunk. Itt tanulhatjuk meg, hogy vannak értékek, amelyek megszerzéséért, megőrzéséért érdemes küzdeni, továbbá azt is, mit jelent adni, elfogadni, megköszönni, megosztani, figyelmesnek lenni, mosolyt mosollyal viszonzni, vagy éppen egymás terhét hordozni. A családban nyerjük el önazonosságunkat, és itt kapunk indítást arra, hogy rátaláljunk hivatásunkra, a szeretet útjára, és önálló életet kezdjünk. A mai fogyasztói társadalom szét akarja szakítani a családokat. Európának és benne nekünk vissza kell térni a keresztény gyökereinkhez. A karácsony lehetőség keresztény hitünk megújítására. Ez a hit segít, hogy a szeretet révén ünneppé tudjuk formálni a hétköznapokat. Nekünk a közösségeinkben dolgunk van. Legyünk tehát éberek, éljünk úgy, hogy a mi szívünkben is megszülessen a szeretet.

*Palánki Ferenc
debrecen–nyíregyházi megyéspüspök*

Karácsonyt!

Újjá kell születnünk!

A keresztény világ emberének, családjainak, közösségeinek életét a legmélyebben, érzelmileg a legmeghatározóbban a karácsony járja át. A születés a legcsodálatosabb dolog, ami történhet velünk, ami történhet egy családban, az emberiség életében. De ennek a mélységnek van egy sokkal gazdagabb üzenete és ereje is, ez pedig nem más, mint a Biblia első szavai, a „kezdetben”, amely végig kíséri életünket, kapcsolatainkat. „Kezdetkor teremtette Isten az eget és a földet” (Ter1,1).

„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben Istennél. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett. Ami létrejött, abban Ő volt az élet, és ez az élet volt az emberek világossága. A világosság ragyog a sötétségben, és a sötétség nem tartóztatta fel” (Jn 1,1-5).

Az első élő emlékek gyermekkorunk világáról, az első örömök és fájdalmak, az első szerelem, az első csók, az első nagy magány megérzése, első élményünk a halállal, az elmúlással, mindmind egy új érzésnek, új embernek a születését eredményezik bennünk, mert újként fedezzük fel benne az életet.

Ezért az emberi életnek, a létnek legvalóságosabb, hétköznapijainkat legjobban átjáró, mindent meghatározó lényege a születés. Megszületik egy gondolat, egy terv, elhatározás, döntés, az első lépés, és utána elindul a csoda, az élet, a lét, a sors csodája.

Így született a teremtett világ, Isten gondolata, akarata után a fizikai valóság.

Így születünk mi is, én is, évezredek káosznak látszó, emberi szíveket boldogító és megpróbáló örömeinek, szenvedésének keverékéből. Ennek a káosznak, értelmetlennek látszó útnak, amely Isten tervében láthatatlan, de valóságos, nemzedékeken átnyúló géntérképének gyümölcszeként megszületünk, megszülettem.

Ha elolvassuk Jézus Krisztus nemzetségtábláját, szintén egy ilyen hihetetlen, de csodálatos utat láthatunk, amely

azért történt, hogy az Isten Fia megtestesüljön, Emberré legyen. Megszületünk, de a születésünk nem megtörtént, nem a múlt egy ünnepelhető eseménye, hanem a fogantatás pillanatától a végső örök találkozást megelőző születésünkig tart. Ez egy megszakítás nélküli folyamat minden ember, a teremtett világ életében is, hisz a csillagvilág, a föld, a növény és állatvilág állandó születésben, változásban, mozgásban van.

De nézzük csak az embert!

Az emberré születésünk a fogantatásunk pillanatától elkezdődik, és a világra születésünkön keresztül haladunk és születünk újra és újra mások és magunk vajúadásának szenvedéséből. Mert emberré nem egy pillanat alatt születünk, hanem emberré válunk, más-más úton, férfiak és nők. Az élet egy csendes pillanatában megszületik a magunkra eszmélésnek a hálaadása, hogy létezem, emberré váltam, és képesnek kell lennem másokat is segíteni ezen az úton. Az életutam második felében egyre hálásabb vagyok a sorsomat segítő embereknek, mindazoknak az eseményeknek, jóknak és rosszaknak, amelyeknek köszönhetem mai személyiségem megszületését. Ezzel párhuzamosan egyre világosabban látom kikerülhetetlen feladatokat, amellyel nekem is jelen kell lennem testvéreim életében. Vállalnom kell az emberségnek, a felnőtt, érett emberré válásnak ezt a kikerülhetetlen segítő feladatát.

Annyira és annyiban vagyok ember, amennyiben érzem, hogy mellettem is emberré válnak kicsik és nagyok, akik hosszabb vagy rövidebb időre, de mellem szegődtek az életúton. De az érző, gondolkodó embernek ez kevés, megszébb néz, távolabbról érez, többet akar. Erről elmélkedik a költő.

József Attila: Reménytelenül

.....

Én is így próbálok csalás nélkül szétnézni könnyedén. Ezüstös fejszesuhanás játszik a nyárfa levelén.

A semmi ágán ül szívem, kis teste hangtalan vacog, köréje gyűlnek szelíden s nézik, nézik a csillagok.

.....

Bennem a múlt hull, mint a kő az úrön által hangtalan. Elleng a néma, kék idő. Kard éle csillan: a hajam –

Bajszom mint telt hernyó terül elillant ízű számra szét. Fáj a szívem, a szó kihül. De hát kinek is szólanék –

Van kinek, van kihez szólni, van, aki hozzám szól; ez Jézus Krisztus megtestesülésének, az Emberfiának mindent felülmúló és minden emberi életnek értelmet adó Örömhíre, a szeretet üzenete.

„Atyám házában sok hely van, ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Azért megyek el, hogy helyet készítsek nektek. Ha aztán elmegyek, és helyet készítsek nektek, újra eljövök, és magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok” (Jn 14,2-3).

Ezért és ebben van értelme minden emberi születésnek. De ehhez a világra, és emberré születésünk után Isten gyermekévé kell születnünk. Ez sem történik meg saját személyes döntésünk és akaratunk nélkül. Emberré és kereszténynek szülni magunkat, ez a feladatunk. Mindkettőben éljük az úton lét, az advent halvány fényének, sokszor didergő magányának terhét, de a fény felé törekvő, mindent legyőző erejét is. Ezen az úton már egyre többször kell magunkra maradni és a Krisztusi tanítványságot élni. Van ebben kockázat, van benne magány. Egy olyan úton kell elindulni, melyen nem jöhet senki velem, amelyen nem járt előttem senki, még akkor sem, ha útközben kérek és kapok emberi segítséget. Ez a teljes emberség, az Isten teremtette emberi valóság megszületésének az útja.

„Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik újjá, nem láthatja meg Isten országát.

Nikodémus ezt kérdezi tőle:

– Hogyan születhetik meg az ember újra, amikor már öreg? Bemehet talán újra anyja méhébe, és megszülethetik ismét?

Jézus így felelt:

– Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik vízből és Lélektől, nem mehet be Isten országába. Ami testből született, test; ami Lélektől született, lélek. Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: újjá kell születnetek. A szél ott fúj, ahol akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hová megy. Így van mindenkiel, aki a Lélektől született” (Jn 3,3-8).

Ha az értünk emberré lett Isten Fiára irányítjuk figyelmünket, ha tőle tanulunk, tanítványai leszünk, akkor – mint az adventi koszorún – hétről hétre növekszik a születés teljességének fénye, az élet, az emberi lét öröme, az örök létre születés valóságának bizonyossága bennünk, azaz születünk mi magunk.

Bernáth William: Karácsony

**Hó nem szítál. Az ég derűs.
Csupán az este hűs.
A szív örül: Jézusra vár.
A lélek: fénysugár.
Havatlan pusztán mély a csend,
egy csillag megjelent.
Az arcokra kíváncsiság
mély áhítata szállt.
Idézve látom múltamat...
a gyémántos havat.
S míg lelkem Jézust keresi:
szívem békével van teli.**

Felföldi László
általános püspöki helynök

ISTEN MÉHÉBEN ÉLÜNK „BENNE ÉLÜNK, MOZGUNK ÉS VAGYUNK” [ApCsel 17,28]

Henri Boulad jezsuita szerzetes pap beszél egyik elmélkedésében arról a talán még számunkra is megdöbbentő gondolatkísérletről: „És ha Isten nő lenne...”

Bizonyára ismerjük mindannyian Michelangelo híres festményét a római Sixtus kápolna mennyezetén, amely Istent ábrázolja. Milyennek festi meg Istent Michelangelo? Összeráncolt homlok, görcsös arc! A szemekben harag! Előre mutató ujj! Ez az Isten-ábrázolás ott él a tudatunkban és a tudatalattinkban, és úgy látjuk Őt, mint aki bírál, ítél, elmarasztal, büntet. Az Ószövetséget is ez az Isten-kép hatja át. Sok keresztény hívő ember pszichológiai problémáinak okozója lehet ez az Isten-arc, ez az Isten-kép, amelyet gyerekkortól kezdve hordoznak. Mikor tudunk végre megszabadulni ettől az Isten-felfogástól?

Erre azt mondhatjuk: Hiszen ez van benne a Bibliában! Igen, ez van, pontosabban, ez is benne van. A Bibliában van egyfajta fejlődés egy bizonyos Istentől egy másik Istenig. A primitív Isten-kép egy olyan nép Istene, amelyik csak az erőszak, a fenyegetés nyelvét értette meg. Tehát félelmet kellett keltenie. És egyszer csak ott terem Izajásnál, Krisztus előtt a nyolcadik század körül az az Isten, amelyik arcot változtatott. Hogyan? Az Isten arcot változtatott? Talán mindig ugyanaz volt, amilyennek látni fogjuk Izajásnál. De lehet, az emberek magatartása miatt szükség volt arra, hogy szigorú törvényhozóként jelenjen meg. Nos, mit mond Izajás?

„Hát elfelejtheti-e a gyermekét az anya? Méhe szeretett fiacskájával ne törődne? De még ha el is felejténé – ezt feleli az Örökkévaló –, én terólad soha meg nem feledkezem!” (Iz 49,15)

És ha Isten nő lenne? Boulad azt mondja: Ha világunk rossz felé halad, ennek egyik oka az, hogy Isten-felfogá-

sunk megrekedt az összeráncolt homlokú, szigorú, törvénykező, tiltó, megtorló Isten-képnél. De a Biblia első lapjain olvashatjuk: „Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket” (Ter 1,27). Az Isten-arc tehát legalább annyira női arc, mint férfi arc. És nem csak az arca, de egész lényé is. Ha Istenről gondolkodunk, nem kell félnünk antropomorfizálnunk Őt, mert mióta emberként eljött közénk a földre, feljogosított bennünket rá.

Az Istennek anyaméhe van. „Benne élünk, mozgunk és vagyunk.” (ApCsel. 17,28.) Szeret, oltalmaz, létben tart bennünket nem csak szívével, de egész bensejével, ahogyan az anyaméh a magzatát óvja és védi. Merjük elképzelni és kimondani: Isten méhében élünk ezen a földön. Istenhez való kapcsolatunkban efelé kell haladunk.

A félelem felől a bizalom felé haladunk. Fedezzük fel Istent a teljesen hétköznapi pillanatokban. Az utcákon például minden nap látunk gyermeket hordozó édesanyákat. A nőben, az anyában van valami különleges. És ha a hitünk, a vallásunk ezt nem érti, akkor megmaradunk a vad, dzsungeltörvények által irányított világban.

Ez a szemlélet egy kicsit Isten törékenységét tárja elénk. Az Isten gyengéd is tud lenni. Ő a mindenható Atya, de elsősorban Atya, aztán mindenható. Olyan mindenhatóság ez, amely az apaságnak, anyaságnak, szeretetnek és gyengédségnek a szolgálatában áll.

Az anyaméh az a hely, ahol a magzat létre jön, fejlődik. Aztán az ember itt a földön Isten méhében fejlődik, lakik tovább a végső újjászületésig. Nemcsak Isten szívében, de Isten méhében is. Ne féljünk így közelíteni, közeledni az Is-

tenhez, hiszen benne élünk, mozgunk és vagyunk. Ne féljünk az Istenhez, mint a végtelen szépséghez közeledni. Dosztojevszkij mondja: „A világot a szépség fogja megmenteni!”

Nem véletlen, hogy a Mária-tisztelet helyet követel magának a világban. Az egyensúlyt helyre kell állítani. Az ember a szépséghez menekül. A haragvó, büntető Istentől a gyengéd, irgalmas, szép Istenhez. Az Istennek anyai arca is van. Amit Máriáról mondunk, azt magáról Istenről is tudni kell mondani. Mária nem egyszerűen korrekciója, másolata az Istennek.

Karácsony közeleg. Jézus születésének ünnepére vár a világ. Mi mindannyian, most élő emberek már túl vagyunk egy születésen. Anyánk méhében már átéltünk egy boldog állapotot és időszakot, amely után megszülettünk erre a világra, s mint láttuk, egy tökéletesebb létformában immár Isten méhében élünk, mozgunk és vagyunk, s tartunk egy újabb, immár végső születés felé. Csodálatos iránya az emberi létezésnek. Istentől Istenhez. Isten tervében, gondolatában öröktől fogva léteztünk, ott vagyunk, s oda térünk vissza.

Liszt Ferenc zeneszerzőnk egyik legközismertebb alkotása a Les Préludes c. szimfonikus költemény, melyet Lamartine, francia költő hasonló című versének hatására komponált. E mű az ember örök sorskérdésével foglalkozik. Az ember érzelmei, eszméi, küzdelmei szólalnak meg a műben hol sejtelmesen, hol kirobbanó erővel. A cím előjátékokat jelent, Liszt maga egy előszóban írta meg, milyen „előjátékokra” gondolt:

„Az emberi élet nem más, mint a halál előjátéka: Mi más is életünk, mint előjátékok szakadatlan sorozata ahhoz az ismeretlen dallamhoz, amelynek első, ünnepélyes hangját a halál csendíti meg?”

Micsoda perspektívája ez az emberi létnek! Hogy helyrehozza azt a végtelen Isten, melyet mi mindjárt az elején úgy összekuszáltunk! Szinte látjuk azt a végtelenül szép Istent, ahogy végül mosolyog velünk és rajtunk, amikor és ahogyan beteljesednek József Attila szavai: „Isten itt állt a hátam mögött és én megkerültem érte a világot.”

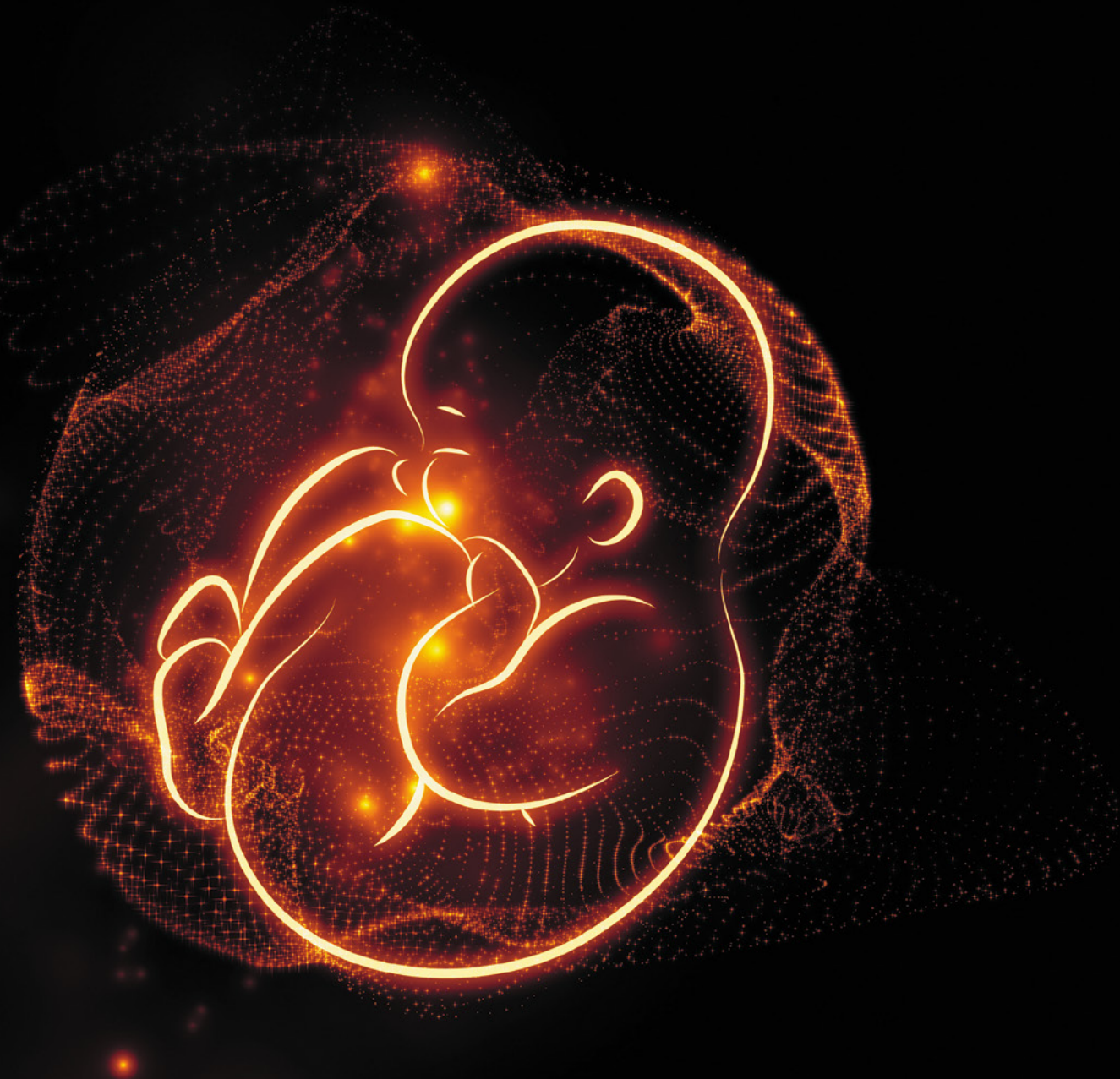
Várjuk a Krisztus-esemény azon pillanatát, amikor az Isten újra a Földre lép, azután, hogy hajdanán már sétált, járt-kelt velünk az Éden fáinak között. Várjuk a

karácsonyt mi, megváltottak, akik már a Húsvét hajnalának a fényében csodálhatjuk ezt az Isten áldotta Világot.

Hans Küng svájci teológus mondja a „Van örök élet?” című művében: „A kereszténység, mint a názáreti Jézus, az élő, hatalmas Krisztus megvallása, a húsvétal kezdődik. Enélkül nincs evangélium, nincs egyetlen elbeszélés, nincs egyetlen levél sem az Újszövetségben. Húsvét nélkül nem volna Krisztus-hit, sem egyház, sem istentisztelet, sem misztérió. Az örök életben hinni azt jelenti,

hogy értelmes bizalommal, felvilágosult hittel, megvizsgált reménnyel ráhagyatkozom annak lehetőségére, hogy egyszer teljes megértésre találjak, megszabadulok a bűntől és végleges elfogadást nyerek: félelem nélkül önmagam lehetek, hogy egyszer átlátszatlan, kétértelmű egzisztenciám, valamint az emberiség mélyen meghasonlott története általában véglegesen átlátszó lesz és a történelem értelmének kérdése egyszer véglegesen válaszra talál...”

K. J.

„Ha esik az eső van élet...”

Életvédő konferenciát tartottak Pócspetriben

Életek az Életért címmel ünnepi konferenciát tartottak a Magyarországi Billings Központ fennállásának 25. évfordulója alkalmából 2017. október 28-án Pócspetriben a Királyfalvi Miklós Katolikus Általános Iskola és Óvoda intézményében. A ma különösen is aktuális témákkal (meddőségkezelés, családvédelem, várandósság, termékenységvédelem, családtervezés) foglalkozó tudományos tanácskozást – amelyet a Vianney Testvérek Közösség és a Magyarországi Billings Központ szervezett –, nagy érdeklődés övezte. Közel száz fő vett részt a rendezvényen, határon túlról (Erdélyből, Felvidékről) is érkeztek: életvédelemmel foglalkozó szakemberek, meddő párok, orvosok, papok, szerzetesek, nők és házaspárok, akik a családtervezésükben a katolikus egyház által is elfogadott módszerek mellett döntenek, de jelen voltak a nyíregyházi Szent Imre Gimnázium tanárai is, mivel – Magyarországon egyedülálló módon – intézményükben oktatják a Billings-módszert.

Elsőként P. Szenes István SFV plébános (a Vianney Testvérek Közösség priorja) köszöntötte a résztvevőket. Elmondta, hogy a tanácskozásra azokat hívták, akik számára az élet titka a fogantatástól a természetes halálig szent, védendő és mindennél fontosabb. A tisztuló lelkekért imádkozó közösség számára különösen is fontos az e témában való közös gondolkodás, amely

vallási felekezettől és világnézettől függetlenül tisztulásra szorul a fejekben, a lelkekben, az ifjúság, a család és a szenvedő emberekben egyaránt.

A megtermékenyülés csodája

A nyitó előadást Lukács Krisztina, a Magyarországi Billings Központ igazgatója tartotta „Billings Ovulációs Módszer

Magyarországon” címmel. Az előadó a természetes családtervezés ovulációs módszerének egyszerűségét is hangsúlyozta, amelyet még az egyszerű törzsi emberek is el tudnak sajátítani. Ezt minden nőnek, házaspárnak ismernie kell. A női önismeret fontos része, hogy tudja, mi működik a szervezetében, mikor kezdődik és mikor van vége ciklusában a termékeny időszaknak. Lukács Krisztina röviden bemutatta, hogy melyik az a három családtervezési módszer, amelyet a katolikus egyház is elfogad és támogat: Billings-módszer, Creighton-módszer és a tüneti-hőmérőzézéses módszer – melyek mindegyike a Billings-módszer kidolgozóinak (Dr. Evelyn és Dr. John Billingsnek) kutatásaira épül. Ezek sajnos a mesterséges módszerek (tabletták, mechanikus eszközök) mellett kevésbé ismertek.

Az előadó ismertette a Billings ovulációs módszer biológiai alapjait, kiemelve a méhnyaki nyák jelenlétének fontosságát, melyet az Isten azért teremtett és ültetett az első nő testébe, hogy „ne haljon ki az emberiség”, vagyis úgy alkotta meg a női szervezetet, hogy a legegyszerűbb életet élő nő előtt is ismert legyen a méhnyak által termelt nyák nélkülözhetetlen szerepe a megtermékenyülésben (nyák nélkül a hímivarsejtek életképtelenek). Semmi más jel a női ciklusban nem rendelkezik hasonló információval. Lukács Krisztina kiemelte, az egyház tehát nem maradi, amikor a természetes módszerek használatát támogatja, mert ez által a test biológiai működésének ismeretére figyelmeztet, amellyel védi a nő, a házaspár és gyermekeik egészségét, életét. A Billings-módszer megismertetésével foglalkozó alapítvány arra törekszik, hogy,

minden magyar nő tudja, mi ez a nyák, amely megjelenésével és változásaival üzen a termékeny időszakról, hiányával pedig annak ellenkezőjéről.

Kevésbé ismert az a sajnálatos tény is, hogy a fogamzásgátló tabletták hatása éppen a teremtés e csodájának, a nyáknak megszűnését okozzák, és hosszasan tartó alkalmazásuk megrövidíti termelődésének időtartamát, meddőségi problémákat okozva. Az előadó elmondta, 1 év tablettaszedés 5 évet öregít a méhnyak kriptáin, vagyis károsítja a méhnyakban lévő nyáktermelő sejteket. Sajnos, ezeket a tablettákat már tizenéves korban pattanásos bőrre is felírják.

Lukács Krisztina, a Magyarországi Billings Központ igazgatója

Ha szárazság van, nincs élet, ha esik az eső, van élet

Az ovulációs módszer ismeretében tehát a termékeny, illetve a terméketlen időszakot egyszerűen, de pontosan, megbízhatóan tudjuk követni. Az egyszerű törzsi népeknél úgy tanítják, hogy ha

terméketlen, száraz időszakban száraz virágot, a nyák megjelenésekor babért, és a csúcsonapon fehér virágot, amely még háromnapos termékenységet jelent. A férfiak is ismerik ezeket a jelzéseket, és tiszteletben tartják, így a házaspár együtt alkalmazza a módszert, ami erősíti kapcsolatukat.

a hímivarsejthez, hanem fordítva – fontos, hogy megtanítsuk erre fiainkat, hiszen az udvarlás, az egymás megismerésének időszaka a jó házasság alapja.

A konferencián további előadások hangzottak el: P. Szenes István SFV plébános, prior: *Az élet értelmessége és értéke mint feladat*, Fr. dr. Borbély Ádám SFV: *Az élet sava-borsa*, Fr. dr. Fodor Ákos SFV: *A várandósság belgyógyászati aspektusai*, dr. Megyeri Valéria: *Termékenység-védelem*, Dervarics Boros Ágnes, Schaffler Orsolya: *Creighton Módszer és a NaPro Technológia*.

A rendezvény délutáni előadói értékes információkat osztottak meg a termékenységvédelem – mint a legmagasabb rangú életvédelem – főbb szempontjaival, a meddség leggyakoribb okaival (PCOS-szindróma) és kezelésének új módszerével kapcsolatban. Ez utóbbi a Magyarországon még kevésbé ismert Creighton-módszer, amely a női menstruációs ciklus és a méhnyaki nyák aprólékos megfigyeléséből áll, illetve a módszerre épülő terápiás eljárás, a NaProTechnológia, amely a meddség és egyéb nőgyógyászati kórállapotok esetén nyújt segítséget.

Kovács Ágnes
Sajtóiroda –

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

A kongói szőlő, mint nyáktáblázat

szárazság van, vagyis nem esik az eső (nincs nyák), akkor nincs élet, de ha esik (jelen van a nyák), akkor van élet, azaz termékenység áll fenn. Az ő „nyáktáblázatuk” különleges módon jelöli ezt. Pápua-új-guineai törzsek női tagjai például a futónövényként is ismert kongói szőlőt fűzészerűen felakasztják kívülről a kunyhójukra, majd a menstruációs időszakban piros virágokat kötnek rá, a

Lukács Krisztina érdekes előadásában a megtermékenyítést egy csodálatos kalandtúrának is nevezte, hiszen több száz hímivarsejtnek kell nem egyszerű módon hosszú utat megtenni, hogy eljusson az érett petesejthez, a végső állomáshoz pedig már csak kétszáz érkezik, és ezekből csak egy termékenyíti azt meg. Az előadó zárójelben megjegyezte, ilyenformán az udvarlás is kódolva van, hiszen nem a petesejt megy

den kultúra és vallás részéről elfogadható. Nem véletlen, hogy ez a módszer terjedt el az egész világon: több mint 100 országban oktatják, használják.

A Billings-módszer alapja az önmegfigyelés. A női szervezetben lévő, a termékenységre utaló egyetlen specifikus jelnek, a méhnyak által termelt nyák változásainak a figyelemmel kísérését és ennek az ismeretnek a ciklus különböző szakaszaiban történő alkalmazását jelenti, mely képzett oktató segítségével könnyen elsajátítható.

Elérhetőség:

Magyarországi Billings Központ
4405 Nyíregyháza, Pásztor u. 5

www.billings.hu | www.billings.life

Email: info@billings.hu

Tel. 30 422 9889

Fília Alapítvány

4327 Pócspetri, Iskola u. 21

Tel. 30 456 4553

Adószám: 18030129-1-15

A Magyarországi Billings Központ a pócspetri székhelyű Fília Alapítvány működteti, vezetői: Lukács Krisztina és Lukács László. Az alapítvány célkitűzései között szerepel a fiatalok keresztény nevelése, a családok támogatása, valamint a természetes családtervezés Billings ovulációs módszerének terjesztése.

A központ akkreditált oktatói plébániai jegyesoktatáson, családok közösségei találkozóin és iskolai „családi életre nevelés” órákon tanítják a módszert. Meghívásra, előzetes egyeztetés alapján egyházi és világi intézményekben, különböző rendezvényeken ismertetik, oktatják az érdeklődőket vagy igény szerint egyéni konzultációs alkalmak keretében.

A módszert egy ausztrál orvos házaspár, Evelyn és John Billings fedezte fel 1953-ban. Egy klinikai és kutató orvosokból álló nemzetközi csoport több évtizedes munkájának köszönhetően a módszer tudományos bizonyítást nyert. Az Egészségügyi Világszervezet 1971-ben indított, több országra kiterjedő át-

fogó vizsgálata alapján került sor hivatalos elismerésére, valamint a „Billings ovulációs módszer” név felvételére. Megbízhatóságát és szilárd tudományos alapjait az is bizonyítja, hogy belőle nőtt ki egy új reprodukciós tudomány, a Szent II. János Pál pápa által is támogatott Creighton-módszer (NaProTechnológia – Natural Procreative Technology), melyet Thomas Hilgers szülész-nőgyógyász professzor dolgozott ki az Egyesült Államokban az 1970-es évektől kezdve. Ez a módszer a meddségkezelésnek a leghatékonyabb, az egyház által is támogatott formája – a 80%-os sikereségi arány messze felülmúlja a mesterséges reprodukciós eljárásokat.

„A Billings-módszert a XX. század egyik legnagyobb felfedezéseként fogják számon tartani az orvoslás történetében” (Prof. T. Hilgers, VI. Pál Intézet alapító igazgatója). Könnyű megtanulni oktató segítségével, és egyszerű alkalmazni. Ingyenes, semmilyen eszközt, gyógyszert vagy belső vizsgálatot nem igényel. Min-

300 FIATAL IMÁDKOZOTT A TISZTA SZERELEMÉRT

„Isten ezt a világot és benne az embert szépnek, az Ő képmására teremtette. Tudnunk kell, hogy bennünk van az a szépség, amely a test, a lélek és a szellem egységéből születik. Mikor jön át ez a szépség? Ha elhisszük ezt magunkról. Az az igazán szép, akiből sugárzik a hit, az önbizalom, a boldogság, önelégedettség” – hangsúlyozta többek között dr. Nagy Edit főiskolai docens, pszichológus, aki „Lépésformák egymás felé” címmel előadást tartott a közel 300 fiatalnak 2017. október 17-én Debrecenben a Szent Anna-székesegyházban.

A Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye közoktatási intézményeiből érkeztek középiskolás korú diákok a városba, hogy együtt gondolkodjanak a tiszta szerelemről. A találkozón – amelyet az egyházmegye ifjúsági irodája Nagy Zsolt atya, ifjúságreferens irányításával szervezett – Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök mutatott be szentmisét.

Nagy Edit először a fogyasztói társadalom negatív hatásait emelte ki, amelynek

célja, hogy az embereket boldogtalanná tegye, mindezt pedig azért, hogy a boldogtalan ember – múltó örömpótlékokat keresve – még többet vásároljon. A konzumizmusban, a reklámon és marketingen keresztül – minden erről szól; ennek következtében olyan uniformizált, metro-szexuálissá vált világ alakult ki, ahol még a férfi és nő közötti biológiai különbségek is eltűnnek. Ez a világ nem emberpárti, nem hűségpárti és nem szerelempárti; csak az egóról szól. Amikor a fiúk és lányok ebben a narcisztikus, önimádó világban partnert keresnek, a legkevesebb azok száma, akik a másikat szeretnék boldoggá tenni. A leggyakrabban az ember önmagáért keres, választ párt magának, hogy legyen egy támasza, tudjon kiben megbízni, hogy „én és barátom szerelmesek legyünk belém”. Ez a narcizmus.

A pszichológus hangsúlyozta, vegyük észre tehát, ebben a világban nagy kihívást jelent normálisak maradni. A néhai Kopp Mária pszichológus kutatásai szerint a mai magyar fiatalok többsége normális, ők azokból a családokból valók, ahol a hit, a hűség és a hagyományok kiemelt szerepet kapnak.

Nagy Edit a párválasztás következményeire is ráirányította a figyelmet, amely döntően meghatározza a születendő gyermekek sorsát. Központi kérdés, hogy boldog vagyok-e nőként, anyaként attól a tudattól, hogy a gyermekem édesapja az, akire szerelemmel tekintek. Egészen más a gyermek sorsa, ha szerelemből, vagy nem szerelemből jön a világra. Ezután a pszichológus beszélt – többek között – a kevésbé ismert témákról, a szerelem biokémiájáról, a hasonló értékrenddel bíró fiatalok egymásra találásáról, a társunk szeretetnyelvének ismeretéről is.

Elmondta: „Amikor egy férfi és egy nő nagyon szeretik egymást, és bár nem terveznek még gyermeket, mégis áldott állapotba kerül a nő, szerelemgyerek születik. Erre a gyermekre szokták később mondani, hogy az átlagnál szebb és okosabb. Amikor szerelembe esik egy férfi, és egy nő a szexus nemcsak biológiai szinten, – hanem lelkin szinten is – megvalósul, akkor nemcsak testi hanem lelki egyesülést is elérünk, ilyenkor van egy extraovuláció, rendkívüli peteérés, amely fittyet hány a női ciklusra. Ezért lesz szép

a szerelemgyerek. Ezt a biológiai élettani állapotot az Isten úgy teremtette meg, hogy az örmhormon – szintet biológiailag fönntartani 2-3 évig lehet. Utána ez lecsökken, majd ismét meg kell tenni mindent, hogy ki tudjon alakulni a következő hároméves ciklus. Mivel a szerelem biokémiája változik, tehát nem tudunk ugyanazon a hőfokon égni, ezért fontos, hogy a gyermekeink akkor szülessenek meg, amikor szerelmesek vagyunk. Mi kell ahhoz, hogy ez az állapot újra kialakuljon. A pároknak ismerniük kell egymás szeretetnyelvét. Vegyük észre, hogy nem vagyunk egyformák. Az is fontos, hogy hasonló értékrenddel rendelkező társat találjunk magunknak. A szülőknek az a dolga, hogy megteremtsek azokat a helyeket, ahol gyermekeik a hozzájuk hasonló, szép, érzékeny jólelkű társat megtalálják.”

Nagy Edit pszichológus azt is hangsúlyozta, hogy Isten ezt a világot és benne az embert szépnek, az Ő képmására teremtette. Tudnunk kell, hogy bennünk van az a szépség, amely a test, lélek, szellem egységéből születik. Mikor jön át ez a szépség? Ha elhisszük ezt magunkról. Az az igazán szép, akiből sugárzik a hit, az önbizalom, a boldogság, önelégedettség.

A szépségversenyeken is elhangzik, hogy igazán szép az, akinek van kisugárzása. Ki vagyok én a világban? Mi az

én helyem? Ezt meg kell találnom, hogy választ kapjak arra a kérdésre, mit szeretnék dolgozni, hogyan akarom élni az életemet, milyen kapcsolatban.

Az előadás teljes terjedelmében meghallgatható a www.dnyem.hu oldalon.

Palánki Ferenc megyéspüspök a szentmisén mondott elmélkedésében megerősítette a fiatalokat abban, amit az előadásban is hallottak, miszerint akkor lesznek igazán boldogok, ha számukra elsősorban a másik ember boldogsága fontos. A püspök atya a gondolatait két szentírási idézetre fűzte fel: „*Boldogok a tiszta szívűek, mert meglátják az Istent*” (Mt 5,8). „*Nagy gonddal őrizd a szívedet, mert hiszen belőle indul ki az élet*” (Péld 4,23).

A főpásztor hangsúlyozta: „*a tiszta szívű ember meglátja Istent, és ha nagy gonddal őrzi a szívét, akkor rádöbbenhet arra, hogy elindul belőle is mások számára az élet forrása. Jézus Krisztus nekünk ajándékozza saját magát, az ő kegyelmét és erejét, az ő boldogságát, és rá akar vezetni bennünket az igazi szeretetre, boldogságra. Hisszük-e ezt? Mindig, minden korszakban nehéz volt az élet. Nem mindegy, hogyan élünk. Aki Isten, törvénye szerint él, eljut a céljához, az élet teljességéhez.*”

Ezután a megyéspüspök a bűn és az életszentség kontrasztját állította a fiatalok elé, amelyből világosan látszik,

hogy a bűn nagyon vonzó, az elképzelt életszentség viszont unalmasnak tűnhet. Mindezeknek következményei vannak. A megvalósult bűn nagy problémákat okoz, büntudat, szorongás, önvád követi, a megvalósult életszentséget pedig tisztaság és boldogság.

„Isten törvénye nem elvenni akar, nem sajnálja az élvezeteket, hanem ajánldekoz, és kijelöli az utat, ahol boldogok lehetünk. Távlatokban kell gondolkodni, nemcsak pillanatokban. Az életen nem túl kell lenni, hanem élni kell, úgy lesz szeretetben teljes. Akkor találok meg a boldogságomat, ha a másik emberét keresem, és akkor megtalálom a másikat és önmagamat is.

Isten ajándékozó jóságát kell felfedezni a házasságban is, amelyet Jézus Krisztus szentségi rangra emelt. Ez azt jelenti, hogy minden nap kegyelmet ad, hogy a házastárs a másikkert tudjon élni. Ha ezt megértjük, felfogjuk, azt is megértjük, hogy a másik embert, aki ajándék, el kell fogadni, de csak az Isten rendje szerint. Nincs próbaházasság, mert elsőre kell jól élni, jól hivatást választani, jól párt, házaspárt választani. Elsőre kell jól szeretni, és jól meghalni, mert akkor jutunk el a végcélunkhoz” – fejezte be gondolatait Palánki Ferenc megyéspüspök.

Kovács Ágnes
Fotó: Szabó Dávid

FATIMAI CENTENÁRIUM

Ebben az esztendőben ünnepeltük meg az 1917. évi fatimai események százéves évfordulóját. Sokan vannak, akik – jelentős anyagi áldozatot vállalva – zarándokútra keltek Fatimába. Számos magyarországi megemlékezés is történt; ehhez a Debrecen–Nyíregyháziegyházmegye is csatlakozott. Hálát adok az Istennek, hogy a 100 éves eseménynek elég korán a hatása alá kerültem, aminek emléket aztán a rózsafüzér-imádkozásom tartott éberem.

A centenárium megünneplésének előkészületei 2010-ben XVI. Benedek pápa fatimai látogatásával kezdődtek. Érdeemes fölledezni a nagy teológus pápa szavait, melyeket a repülőgépen az újságírók kérdésére mondott Fatimáról:

Ha egy jelenés nem csupán egy, az adott személy képzelő erejéből születik, hanem – mint Fatima esetében is – valóban a Szűz Máriától van, természetfölötti, akkor jelentős az üdvösség szolgálatában. Az igaznak bizonyult jelenés egyrészt történelmi, természetfeletti tény, másrészt üzenet is, tartalma viszont a kiválasztott vagy kiválasztottak saját adottságaiba becsomagolva kerül nyilvánosságra. Érdekes, hogy a Szűzanya szívesen közvetíti fiatalokkal a világnak az üzeneteit.

A jelenés az idő múltával történelmi igazolást szokott kapni. Az elmúlt 100 év alatt nem volt olyan időszak, amikor a világ történései fel ne ébresztették volna a keresztény emberben a fatimai üzeneteket. Az igazolt üzenet nem része az üdvösséghez szükséges hitletéteménynek, de része az üdvösséget szolgáló Gondviselésnek. Amennyiben a jelenés tartalma, üzenete párhuzamos az általános kinyilatkoztatással, akkor az üdvösség egészének a szolgálatában áll. A magán-kinyilatkoztatás elfogadása soha nem feltétele az üdvösségnek.

A centenárium évében erre a fatimai tényre és üzenetre emlékezünk, sőt mint ahogyan XVI. Benedek pápa mondta, a fatimai jelenések ténye és üzenetének hatékonysága a XX. század végével sem zárult le. Az Egyház és a világ további alakulásának is eligazításául szolgálhat.

A jelenés alapján mindig várhatók megpróbáltatások. Ezek nem jelentenek újat, hiszen – az Egyház az Úr szava

szerint – mindig szenvedni fog. Az Isten földi népének folyamatosan szüksége lesz megtérésre, imádságra és megbocsátásra, amelyek a lelkiségünket, magatartásunkat kell, hogy befolyásolja.

Az esemény mint tény

Nincs már élő tanú. Csak leírásokra hagyatkozhatunk. A tény, hogy 1917. május 13. és október 13. között Szűz Mária 6 alkalommal jelent meg a Portugália közepén fekvő, addig ismeretlen Fatima község közelében, Aljustrelben három, bárányokat őrző kisgyerekeknek. (Lucia Santos 11, és két unokatestvére, Francisco 9 és Jácinta Marto 7 évesek, sem írni, sem olvasni nem tudtak, és korán részt kellett venniük a mindennapi munkában.) A kb. 500 méter átmérőjű „Cova da Iria!” (Béke völgye) legelőin tartózkodtak állataikkal, amikor egy törpe tölgy felett láttak egy mindenkinél szebb fehér ruhába öltözött hölgyet, ma már tudjuk, hogy a Szűzanyát, aki a jelenések végén, a Béke-, később mint a Rózsafüzér Királynőjeként mutatkozott be.

A látnokok beszámolója veszélyes volt, amit a szülők sem fogadtak el. Ezen fölül az akkori portugál, ateizmust favorizáló, világi hatalom képviselői azonnal támadást intéztek ellenük.

Az Egyház – szokásához híven – kellő idő után 1922-ben először a három gyerek, majd Lucia elbeszélésére támaszkodva vette vizsgálat alá Fatima ügyét, melynek eredményeként világméretűvé vált a Fatimai Szűzanya látogatásának ténye, igazsága. Voltak természetfeletti előjelei a 6 jelenésnek (az angyal jelenése egy, a ma is számon tartott kútnál és Cabeço nevű helyen. Szobor is őrzi emlékét.)

Amikor a látnokok az első jelenés után beszámoltak élményükről, teljes ellenállásba ütköztek. Csak természetfeletti erővel, az Úristen kegyelmének erejében voltak képesek hitelesen és rendíthetetlenül tanúskodni a történelekről. (Viscont de Montalo tárgyilagos följegyzései)

A jelenések kívülálló előtti igazolásait a gyerekek által öt hónappal előbb bejelentett „napcsoda” képezte. Később a fatimai betegek csodás gyógyulásai is hozzájárultak a hitelesség igazolásához. (L. Gonzaga da Fonseca könyvében olvashatók.)

Ugyanakkor igazolásnak tekinthető, hogy a jelenések nyomán – a Szűzanya

szándéka szerint – a három gyerek önmegtagadó, engesztelő életet vállalt.

A 3 látnok közül az események után Francisco és Jácinta 1918. decemberében megbetegedtek spanyoljárványban. A szövődmények sok szenvedését szívesen vállalták a gyermek látnokok. Francisco 1919. április 4-én otthonról, Jácinta pedig 1920. február 20-án a Lisszaboni Stefánia kórházból ment az égbe, ahogy a Szűzanya nekik megígérte. Ezután Lucia egyedül maradt, mint élő tanú. Mivel ő „kiválasztott”, ezért a továbbiakban először (1921) a Portói Dorottya nővérek házába költözött. Itt járta ki iskoláit. Majd néhány évet a spanyolországi Vilarban, illetve Tuy-ban töltött. A Szűzanya ott is többször megjelent neki, és azt kérte, tartsanak ajátatosságot öt egymást követő szombaton: imádkozzák a rózsafüzért, elmélkedjenek a titkokon, gyónjanak és áldozzanak, hogy a Mária Szepőlótel Szíve ellen elkövetett bűnöket jóvátegyék. A Szűzanya sürgette első szombat megszentelését, Oroszország fölajánlását. Lúcia 1948-ban belépett a sarutlan kármelita rendbe „Maria Lucia, de Jesu et Immaculatum Cor” néven és a coimbrai Szent Teréz-kolostorban élt haláláig. Később többször is ellátogatott Fatimába: 1946-ban, 1967-ben, 1981-ben is ott járt, hogy a jelenésekről készülő képek munkálatait segítse. Lúcia nővér 2005. február 13-án hunyt el Coimbrában, életének 98. évében. Türelemmel viselte súlyos keresztjét. Sírja, Coimbra után, ma már a fatimai bazilikában van, és a boldoggá avatása is elkezdődött.

A jelenések során a Szűzanya titkokat bízott a kis pástorgyerekekre.

Lúcia sokáig nem beszélhetett a titkokról, majd a Szűzanya engedélyezte azok lejegyzését (poklóról, háborúról, pápáról). Ezt követően az 1940-es években püspöke utasítására leírta azokat. Ezek ma már, Páter Kondor Lajos SVD jóvoltából magyarul is olvashatók „Lucia, a Fatimai üzenet felhívásai” címen).

Mi történt a fatimai események után?

A családok és a hívek csak a papok bátorítása nyomán merték elfogadni a gyerekek beszámolóit. Ezt erősítette meg – és amely egyben a nép előtt is igazolta Fatimát –, az október 13-i napcsoda, annak mintegy 70 000 tanúja volt. Az ellenséges hatósági „concepció” vizsgálatot csak Isten erejével tudták elviselni a

gyerek-látnokok. A sajtó is csak csalásról beszélt, merényletek ismétlődtek a látomás helye és épületei ellen. Az egyházi vizsgálat 1922-ben kezdődött el. Végül is az Egyház Portugáliában, majd Rómában is tényként fogadta el az események természetfeletti voltát.

A portugál püspökök irányítása alatt a vizsgálat után a jelenés tényét elfogadták. 1928-ban letették a mai bazilika alapkövét, de csak 1953-ban a Lisszaboni pátriárka szentelte föl. 1936-ban fölajánlották Portugáliát a Szűz Mária Szepőlótel Szívének. Ez időben Portugália lelkisége teljesen átalakult. Gyakorló keresztény életük hirdetői voltak az egyre növekvő fatimai zarándoklatok résztvevői. A Cava da Iriai-völgyben megvásárolták az 500 méter sugarú területet, és fölépült a merényletek miatt végül vasbeton vázas, ma is álló jelenési kápolna. Itt található a kegyszobor. Az egykori, zarándokok által hamar szétszedett törpe tölgy helyén, ahol a jelenés történt, egy alacsony oszlopon (golyóálló) üveg védi az ismert, szép kegyszobrot.

1937-ben a leiriai püspök levelet írt XI. Piusz pápához, beszámolván az addig történelekről. Kérte Oroszország fölajánlását és az első szombat megszentelését és fölajánlását Szűz Mária Szepőlótel Szívének. Ez idő tájt Lucia (1940) a már fogadalmas szerzetesnővér, püspöke bátorítására, XII. Piusznak írt hasonló témában levelet.

A fatimai események hatására Portugália már 1936-ban ünnepelte a Szűzanyát pápai üzenettel. Ugyancsak a 25. éves évforduló évében, 1942-ben, a világháború közepén, a tragikus órában, Rómában, XII. Piusz pápa az egész világot a Szűz Mária Szepőlótel Szívének ajánlotta föl. Ez egyben ennek a kultusznak jóváhagyása is volt.

A háború után koronázták meg a jelenés szobrát. Ez idő tájt kezdődött a fatimai szobor ismert világjárása is. Nálunk is járt a gyerekszarándoklat végén hoztuk magunkkal.

Portugáliában – a kezdeti ellenállások után – a fatimai kultusz növekedett. Egyesületek alakultak, engesztelő imakörök jöttek létre még a húszas évek folyamán. Újság is indult. Az ország lelkisége láthatóan megjavult. Szinte minden évhez új események kapcsolódnak. Számon tartották a csodás gyógyulásokat is. Az egyházmegyében és Portugália egészében

megállíthatatlanná vált a zarándoklás. Ekkor jelent meg a „*Fatima a lelki élet teljhatalmú családi tűzhelye*” című, hivatalos elismerést jelentő körlevél.

Érdekeség: Az Assumptio kihirdetése után, a vatikáni kertben a pápának része volt a napcsoda látványában 1950 november 1-jén délután.

Szent II. János Pál ellen 1981. május 13-án követtek el merényletet a Szent Péter téren. A szent pápa a fatimai jelenések első napja és a merénylet időpontja közti egybeeséssel kapcsolatban így nyilatkozott: „Nem tudom, ki adta a fegyvert a gyilkos kezébe, de azt tudom, hogy ki tértette el a golyót. Egy láthatatlan kéz, egy anyai kéz irányította.” A Szűzanya kérésének eleget téve II. János Pál pápa 1984-ben felajánlotta Mária Szepőlötelen Szívének az emberiséget. Ezt megismételte 2003-ban Rómában a fatimai szobor előtt térdelve.

Fatima üzenete életünk számára

A fatimai üzenet lényegében az emberiség megtérését sürgeti. Ez tökéletesen egyezik az Úr Jézus Krisztus nyilvános működését összefoglaló evangéliumi fölhívással: „Térjete meg és higgyetek az evangéliumban” (Mk 1,15). Minden egyéb ezzel függ össze az üzenetben. Rá kell jönnünk, hogy következetes megtérés nélkül (Isten akaratának keresése és elfogadása. Jóra törekvés. Rendszeres gyónás és napi bánatima) az esendő embernek reménye sincs az üdvösségre.

I. Az imák között a fatimai üzenetre támaszkodó imádság ma a rózsafüzér, amely a világ megmentésének eszköze. Tudjuk, hogy lényegében krisztusi ima, a Szűzanya szemével és pártfogásával. Megannyi imamódja van, és két eszköze, de elég a kezünk is. Sajátos fatimai ima, a rózsafüzér tizedei után, a dicsőséghez kapcsolt fohász. Néhány szó erről a rózsafüzérben mondott fohászcsoportról, amely általánosan elterjedt az egész világon. A Szűzanya így tanította látnokait: „Ó, Jézusom, bocsásd meg vétkeinket, ments meg minket a pokol tüzétől, és vidd a mennybe lelkeket, különösen azokat, akik leginkább rászorulnak irgalmadra!”

Végeredményben ez a „persevertia finalis” szükséges kérése mindenki számára. Különösen azok számára, akik szándékosan figyelmen kívül hagyják Isten útját.

II. A megtéréshez kapcsolódik a ve-

zeklésre és engesztelésre szólító fölszólítás. Itt három fogalmat említek: A jóvátételt, a sérelem helyrehozását, a vezeklést, amely a konkrét saját bűneink következményeinek önkéntes vállalását, a jogos büntetés elfogadását jelenti. Így kell fogadni a betegséget és más szenvedést is. Végül az engesztelést, amely ugyanaz, mint a vezeklés, de mások tartozásáért vállaljuk, mint ahogy a látnokok a pokol látomása után vezekeltek minden emberért, hogy senki ne kerüljön oda. Külön alkalom erre az első szombat megszentelése. Elég elvi elhatározás, hogy a nap minden terhét a Szűzanya szándékára engesztelésül ajánlom fel. Az engesztelés legfontosabb fatimai értelme az emberiség megannyi bűne okozta nyomorúság enyhítése. Lehet konkretizálni a hétköznapijainkra.

III. Harmadik a följánlás. A szentmisében kenyeret és bort ajánlunk föl, hogy legyenek számunkra Jézus Krisztus teste és vére. Hasonlóan ajánlhatjuk föl életünket. Tegyen vele a Jóisten bármit, ami a világ üdvösségére szolgál, de erőt is kérünk hozzá.

Sajátos fatimai önföljánlás Mária Szepőlötelen Szívének. Azt hiszem, hogy ezt érdemes egyedül vagy együtt megtenni. Különösen a fatimai események óta: Szűz Mária Szepőlötelen Szívnek. A világ följánlását a Fatimai Boldogasszony kérte, különösen Oroszországot. XII. Piusz után ezt tette korunk minden pápája, erre kérte a püspököket is.

IV. Végül fatimai új lelkeségi gyakorlat az első szombat megszentelése. Sokan elfogadták, de nem mindenhol vezették be, és nem tartják fontosnak az első szombat megszentelését, mondván, elég az elsőpéntek. A gyakorlata során elimádkozunk egy olvasót, ezt követi egy negyed óra elmélkedés valamelyik titokról, majd szentgyónáshoz és szentáldozáshoz járulunk. 5 hónapon át, ígérettel a halálunk órájára, miszerint Isten Anyja áll mellettünk életünk végének óráján. Ez nem veszi el szabadságunkat. De alig föltételezhető, hogy amikor minden földi dolognak érezzük a végét, és el nem fogadjuk Isten felénk nyújtott irgalmas kezét.

Három kiegészítés

Mindenkit érdekel a 3 fatimai titok. Első kettőt, 1937-ben írta le először Lucia a Szűzanya engedélyével a pokolról és a háborúról. Majd a harmadik titkot

is leírta, mely az egyházüldözésére vonatkozik, beleértve a pápa üldözését, majd elküldték Rómába, és a Hittani Kongregációnál őrizték. Szent XXIII. János pápa elolvasta az üzenetet, és újra lezárta. VI. Pál szintén ugyanezt tette. Szent II. János Pál pápaságának ideje alatt nyitották fel. Számos hamisítvány is előkerült. (A titkok részleteit, kissé áttekinthetetlen ugyan, M. Hesemann könyve bőven tárgyalja.)

Fatimának 1942 óta szerepe van életünkben. Hittanórákon ismertem meg az akkor már világon ismert fatimai jelenés hírért és a rózsafüzér-fohászt. A Szombathelyi Szemináriumban, a sztálinista idők kezdetén, a Mária-évhez kapcsolva, 1948-ban följánlották a szeminárium, növendékei és előjárói – az intézettel együtt – magukat Szűz Mária Szepőlötelen Szívének. Ezt minden évben megújították december 8-án. 1950-ben én is a részese lettem. A szeminárium föl-oszlatása után (1952) magukkal vittük a megújítás kötelezettségét Budapestre illetve Győrbe. Papként is rendszeresen teszem a följánlás imáját aktualizálva. Kőszegen, Jánoshidán és Nyíregyházán a „fatimai misék” lehetőségeim szerinti részese voltam. Nagyon örülök a „Papok önföljánlási imájának”.

Végül egy gyűszűnyi Mariológia:

Négy hit-tételünk van.

1, A Názáreti Mária Isten anyja. Efezusi zsinat 431.

2, Örök a szüzessége. Szűzen fogant és örökre szűz. 553 Konstantinápolyi zsinat

3, Szepőlötelenül fogantatott. Részben a Szentírásra és részben hagyományra támaszkodó hitigazság 1854. (Ineffabilis Deus)

4, Testével, lelkében a mennyben van. Teológiai következtetés és élő hagyomány alapján. 1950 nov. 1. (Munificentissimus Deus).

Egy sürgetett tanítás még van: Szűz Máriának közbenjáró szerepe van a megváltásban.

Kultusza: Pápai ajánlással, ünnepei, május és október hava, litániája, rózsafüzére, képei, szobrai, zarándokhelyei és megannyi klasszikus ima a krisztushívók 2000 éves örökségében.

Dr. Seregély István
nyugalmozott érsek

Papi rekollekció,

Nyíregyháza, 2017. november 29.

*Ferenc pápa 2017. május 13-án, a portugáliai Fatimában szentté avatta Francisco Martót és nővérét, Jacintát. Francisco és Jacinta még gyermekként haltak meg.
II. János Pál pápa 2000. május 13-án avatta boldoggá a testvérpárt.
Lúcia 2005. február 13-án, 97 éves korában hunyt el. Boldoggá avatási-eljárása folyamatban van.*

„Máriával zarándokok vagyunk a reménységben és a békében”

FATIMÁBAN A JELENÉSEK 100. ÉVFORDULÓJÁN

Szűz Mária egyik jelenésének helye a Magyar Kálvárián

Ferenc pápa a fenti gondolat jegyében indult Fatimába ez év májusában, a fatimai jelenések 100. évfordulóján. Zarándokcsoportjaink is (Debrecenből, Nyíregyházáról, Egyekről, Újfehértóról) a reménység és a Szűz Mária iránti bizalom jegyében kelték útra a portugál kisvárosba. A debreceni csoport lelki vezetői Kramkomperger Zoltán, a Szent Anna-székesegyház plébánosa és Törő András püspöki titkár voltak. Szálláshelyünk mindvégig Fatimában volt, így a szenthelyek közelsége minduntalan lelki emelkedettséget adott.

Első napunkon természetesen a szent helyeket kerestük fel. Először a Mindszenty bíborosról elnevezett Magyar Kálvárián haladtunk végig imádkozva, énekelve, azon a lankás helyen, ahol a három kis pástorgyerek naponta hajtotta és legeltette a birkákat. 1916-ban itt találkoztak a béke angyalával mint hírnökkel, valamint Szűz Mária egyszer, 1917 augusztusában itt jelent meg a gyermekeknek. A két kilométer hosszú, természetes környezetben haladó keresztúton, melyet csupán kőszegéllyel és a 14 stáció emlékhelyeivel jelölték meg, csendes, imádságos lelkülettel lehet haladni.

A keresztút végén a Szent István-kápolnához érkezhettünk, ahol a Mindenszentek ünnepi szentmiséjén imádkozhattunk hazánkért és a magyarságért is. A kápolnában igazán otthon éreztük magunkat Szűz Mária és a magyar szentek és boldogok társaságában.

Ennek a szent körzetnek a létrejötte a háború alatt és után külföldre került magyar katolikus papok szorgalmazásának köszönhető, akik az 1956 után külföldre került magyarok anyagi segítségével hozták létre e helyet, távol a város zajától, melyet a vallási turizmus nem épített be szállodákkal és üzletekkel. A Keresztutat 1962-ben áldották meg, a kápolnát pedig 1964-ben szentelték fel. A rendszerváltás után, 1992. október 13-án a lajosmizsei plébánia hívei a 15. stációt is elhelyezték – hálaadásul – hazánk lelki feltámadásáért.

Kardos Illés és Györfi Albert atyákat követően Kondor Lajos verbita szerzetes tett nagyon sokat a fatimai kegyhely fenntartása, fejlesztése érdekében és megismertetéséért egész Európában. A két pásztorgyermek, Jácinta és Ferenc boldoggá avatásának egyik posztulátoraként vált igazán ismertté. 1954-től 2009-ig, haláláig Fatimában élt, és ott is van eltemetve. 2015. október 13-án áldották meg emléksobrát Fatimában, mely a róla korábban elnevezett téren áll.

Mindig nagy élmény szentek és boldogok szülőházát felkeresni. Bejártuk Lucia, valamint Jacinta és Ferenc szülőházát, melyek eredeti formájukban állnak, s emlékeztetnek arra, hogy honnan indult el a három gyermek a szentség útján. A három látnok gyermek az 1953-ban épült fatimai bazilikában nyugszik.

A Bazilika előtt látható az öt jelenés helyén 1920-ban épült parányi kápolna; ez előtt áll Szűz Mária ismert szobra.

A Szentháromság tiszteletére emelt modern bazilika körbe fogja a teret. Kívülről erődítménynek tűnik, de belül megkapó impozáns egyszerűsége és az oltár mögött a hatalmas felületű falra rakott diszkrét színezetű mozaik képsor.

Minden este ünnepélyes fáklyás rózsafüzér-imádkozás és körmenet van a jelenések kápolnájánál és a bazilika előtti téren, ahol különböző nemzetekhez tartozók is előimádkoznak. A mi csoportunk is kapott erre lehetőséget.

Ezek után három napon át Portugália nevezetességeit kerestük fel. Először Lisszabonban és környékén jártunk. Megismertük a portugál mánuel építészeti stílus jellegzetességeit a rendkívüli módon kimunkált kőcsipkészetű, hatalmas belémi Szent Jeromos-templomban és kolostorban, melyet I. Manuel király emelt Vasco de Gama emlékére. Lépten-nyomon felbukkant előttünk az azulejo díszítőforma, a többnyire kék-fehér színű csempékkel borított falfelületek, akár templomokban vagy falak külső-belső díszítéseként. Cabo da Rocánál, az európai kontinens legtávolabb pontjánál megcsodálhattuk a teremtet világ szépségét, a gyönyörű sziklás partot és az óceán végtelenségét.

Másnap a középkorból itt maradt kis

város, Óbidos utcácskáján sétáltunk, ahol a templommal szemben még áll a pellengér. Itt, mint máshol is, gyönyörködhattunk a portugál népművészet tetszetős termékeiben, és a mi rumos meggyünkhöz hasonló, de másként tált csemegét is megkóstoltuk. A kis halászfaluban, Nazaréban az esős idő miatt elmaradt fürdőzés helyett füstölt heringet kóstoltunk. De betértünk a Miasszonyunk-templomba is, hogy a nazaréi csodás legendát nyomon kövessük. Bathalában a Győzelmes Szűzanya templomát és a világörökség részét képező kolostort kerestük fel, mindkettő a portugál gótika arab motívumokkal tarkított gyöngyszeme. Az ismeretlen katona sírja is e kolostorban van, s mi éppen az őrsváltás idején jártunk ott.

A harmadik nap először Portóba érkezünk, ahol a tőzsde arab szalonjának díszítése mindannyiunkat lenyűgözött, nemkülönben egy borpincészet bemutatója, ahol bort is kóstolhattunk. Az ottani Szent Ferenc-templom megtekintése sem maradhatott ki a programból, a Sao Bento pályaúdvarton pedig megcsodáltuk az azulejo-csempékkel borított várótermet. Feltűnő volt Coimbra, a hajdani királyi székhely és a 14. századtól egyetemi város egységes jellege

és rendezettsége. Sajnos a karmelita kolostor, ahol a fatimai látnok, Lúcia nővér élete végéig tartózkodott, felújítás miatt zárva volt.

Esténként Fatimában a verbiták zarándokházában, szálláshelyünkön elfogyasztott egyszerű, ízletes vacsorát követően igaz szívvel, vágyakozva siettünk Szűz Máriához az esti ünnepélyes rózsafüzér-imádkozásra.

51 fős csoportunk sok kérést, üzenetet, köszönetet mondott e napok során Szűz Máriának. Jelen sorok írója a Szent László-plébánia nevében adott hálát Szűz Máriának, hogy 75 éven át pártfogolta a plébániát minden megpróbáltatás idején, s hogy meghallgatta Badalik Bertalan OP, tartományfőnök kérését, aki 1943. március 14-én Szűz Mária Szeplőtelen Szívének felajánlotta a friss alapítású plébániát és a híveket.

Szűz Mária imádságot, szívbéli megterést, bizalmat kért, és a másokért való engesztelésre szólított fel Fatimában. Ne feledjük Szűz Mária júniusi jelenésekor mondott szavait: „Szeplőtelen Szívem oltalom lesz számodra és út, mely Istenhez vezet.”

Havas Lászlóné
Szent László Plébánia, Debrecen

Nazaré látképe

A nazaréi legenda szerint a név eredete egy Szűz Máriáról készült kis, faszobortól származik (a Fekete Madonna), amit egy szerzetes hozott a 4. században a szentföldi Názáretből a Méridához közeli spanyol kolostorba. Egy Romano nevű másik barát hozta át a szobrot a vizigót király, Roderick társaságában 711-ben Nazaréba. A szerzetes egy tenger feletti sziklában lévő barlangban élt és hunyt el. Halála után, a barátok kívánságának megfelelően a király a barlangban temette el őt. Roderic e barlangban, egy oltáron hagyta a Fekete Madonnát. Innen az eredethez hasonló városnév. A Nossa Senhora da Nazaré templom gazdagon díszített, barokk stílusjegyeket viselő épület, melynek belső részét csempézett falak alkotják.

Isten rábizza magát az emberre a megtestesülésben és az Eucharishtiában

A megtestesüléskor a bizalom egy korszaka kezdődik Isten és ember között. Megrendítő, ahogy a végtelen Isten egy kiszolgáltatott csecsemőben rábizza magát az emberre. Ugyanez a bizalom ismétlődik az eucharishtiában. Jézus, mielőtt „menni” készül, az ember kezére adja magát az Oltáriszentségben. A bizalomnak ez az új korszaka ismétlődik minden szentmisében, minden szentáldozásban. Az Isten kezére adja magát a papnak, aki konszekrálja a kenyeret, és kezére az embernek, aki szentáldozáshoz járul. Varga László kaposvári megyéspüspök egyik elmélkedésében hallhattuk ezt, amikor párhuzamot von a megtestesülés és az Eucharisztia között.

Kibontani sem merem ezt az eseményt, annyira megrendítő az Isten bizalma a szeretett ember iránt. Ha analógiát keresnek, akkor valamiféle világra szóló költői képhez menekülnék. Mondjuk Pilinszkyhez, aki az „Egyenes labirintus” című versében az ember Istenhez repüléséről írja:

„...nyitott szárnyú emelkedő zuhanás, visszahullás a fókusz lángoló közös fészkebe...”

Valami ilyesmire érdemes gondolni, amikor az Isten bizalmát próbáljuk érteni és értelmezni. Még a legnagyobb emberi szeretet analógiája is szegényes ehhez az isteni bizalomhoz, szeretethez képest.

Az értünk és velünk szenvedő Jézus mérhetetlen szenvedésének és halálának előestéjén elővételezi és beteljesíti keresztáldozatát az Eucharishtiában. Krisztus megtörtetett teste és kiserkent vére nem maradhatott örök mementóként a „Golgota Ormán”. De éppen, mert szeretete és bizalma irányunkban hatalmas, megtalálta a módját – mert a szeretet találékony –, hogy újra és újra minden szentmisében köztünk és velünk legyen megtörtetett teste és kiserkent vére. Hogy Isten csendjében és tartózkodásában bekövetkezzék a Bárány áldozata. Itt maradt nekünk és velünk a „templom csendes mélyén, oltár rejtékén”. Itt maradt, mert Ő a szeretet, a túlcorduló szeretet.

Hadd forduljak újra Pilinszkyhez, hogy legalább közelíteni tudjunk a szeretet e titkához. Ő írja:

„Az eucharisztia titka és realitása kimeríthetetlen. A szentmisében isteni drámának vagyunk tanúi, aminek azonban semmi köze a teatralitáshoz. Hiszen lényege szerint minden látszattól megfosztott dráma. Ahol az emberi kifejezés elnémul, s a remekmű is elhallgat – ott, Isten csendjében és tartózkodásában zajlik le, újul meg újra és újra a Bárány áldozata.

Az oltáriszentség egyedülálló jelenségét ismerjük mindannyian. De – magasabb síkon – e szentségben, közvetett formában, ott látjuk beolvasztva az emberiség szinte minden nagyobb mítoszának a szenvedés tartalmait feszegető igazságát.

Albert Camus híres írásában, melyben az emberi sors képtelenségét bizonygatja, Sziszüphoszt, a görög mondahőst jelöli meg az ember legkifejezőbb megtestesítőjeként. Az istenek arra ítélték Sziszüphoszt, hogy egy sziklát hengergessen szünet nélkül egy hegy tetejére, ahonnan a kő, saját súlyától, újra és újra visszagördül a mélybe. Joggal hirdették az istenek, hogy nincs rettenetesebb büntetés e haszontalan és céltalan munkánál.

Sziszüphosz azonban megkísérli öröme változtatni ezt a poklot. Lassan kioltja magában a föld emlékeit, s az istenek létezését. Büntetéséből sorsot kovácsol – fölébe nő a rettenetes kőnek. Ettől kezdve a hegy belseje, hová bebörtönözték, egyedül az övé, hazája és királysága. S míg a legördült kőért a hegy csúcsáról lebotorkál – az út e szakaszán tudata mintegy időt nyer, hogy majd erőfeszítésében is megőrizze felsőbbségét a büntetés terhe felett. „El kell tudnunk képzelni – hangzik Camus zárómondata –, hogy Sziszüphosz boldog.

Mindez azonban csak irodalom. Jelenléte semmivé foszlik a szenvedés első valódi érintésére. Lehetetlen azonban nem megpillantanunk némi hasonlóságot, bizonyos elemeket, melyek az Oltáriszentségben isteni erővel és mélységgel nyernek megfogalmazást. Krisztus is újra és újra magára veszi a világ terheit, mint Sziszüphosz a szikláját. De Jézus áldozata tökéletes és teljes. Sziszüphosz bűnhődik, de épp bűne teszi lehetővé számára, hogy bűnhődésén hazugsággal enyhítsen. A tökéletes ártatlanság azonban nem tudja nem magára venni a szenvedések teljes súlyát. A kereszten elhagyottan függő Jézust nem lehet boldognak elképzelni. De épp, mert tökéletes volt szenvedése, áldozata is tökéletes öröm forrása. Erre egyedül az isteni jószág vállalkozhatott...

Sziszüphosz sziklája dübörög. Jézus megújuló áldozata tökéletesen csendes. Sziszüphosz sziklája a pokol monotonája. Krisztus megújuló áldozata az isteni szeretet örökkévalóságának bizonyítéka.

Hogyan lehetne hát az emberiség szenvedésének hőse Sziszüphosz? Sorsa betöltheti egy könyv, egy esszé, vagy akár egy színházi est keretét. De mi emberek egy olyan mindenségben élünk, szenvedünk és hullunk el, aminek titkát az értünk és velünk szenvedő Isten törheti fel egyedül számunkra.”

Talán sikerült némileg ennek az emberi és isteni drámának az ütköztetése kapcsán megpillantanunk azt a „nyitott szárnyú emelkedő zuhanást a fókusz lángoló közös fészkebe”, ahol minden értünk történik. Az Eucharisztia az isteni szeretet csúcsa.

„Vágyva vágytam arra, hogy elfogyassam veletek ezt a húsvéti vacsorát...” (Lk 22,15). Mekkora isteni szeretet! Darabokra töri testét, hogy mindenkinek jusson. Mindenkinek! Egyetlen kritériuma a találkozás beteljesülésének, hogy bennünk is ott legyen a vágyakozás.

Ez az Isten országa, mely közöttünk van. Szerke a világon jelzik az örökmécsesek, hogy a tabernákulum csendjében ott van és vár a szerető Isten. Életünk minden pillanatában, éjjel és nappal. Egyre több helyen nyílnak az örökimádás kápolnák.

Vágyva vágyik Jézus arra, hogy velünk legyen, és arra, hogy egyesüljön velünk a szentáldozásban.

„Házanként végezték a kenyérszégést, örvendezve és a szív tisztaságával vették magukhoz az eledelt. Dicsérték az Istent és az egész nép szerette őket. Az Úr pedig naponta növelte az üdvözülendők számát” (ApCsel 2,46-47). Ebből a Lukács szerinti híradásból sugárzik az a kezdeti, megkülönböztetés nélküli szeretet, az ebből fakadó öröm, ahová újra és újra vissza kell térnie az egyháznak. Különbben az Úr nem tudja „növelni az üdvözültek számát”. Az egyháznak újra olyan közösségé kell válnia, hogy „a nép szeresse”.

Milyen az a megterített családi asztal,

ahol van első és utolsó hely? Vagy netán egyes családtagoknak nincs is hely? A kezdeti keresztények asztalközösségéből a szeretet sugárzik, ahol mindenkinek helye van, akik a „szív tisztaságával” közelednek az asztalhoz, az eledelhez. Ott nincs biztonsági kamera, nem kell félni, hogy besípól a szerkezet, hogy aztán majd kipakolják szatyromat, miben az életemet hordozom, nem kell félnem, sem szégyenkezmem.

Egyedül a „szív tisztasága” számít, melyet csak Jézus kamérája tud pásztázni és átvilágítani, minden más hiábavaló és neveléses.

Hans Küng – akit a szent pápa, XXIII. János meghívott tanácsadójának a II. Vatikáni zsinatra – beszél a vendégszerető egyházzól. Ő mondja a következőket: „Van egy veszély, ami a tekintéllyel és az önkénnel függ össze. Az én példakémem – mondja – XXIII. János, aki megmutatta, hogy még egy pápának sem kell

feltétlenül mutatójúját felemelve járnia. Ő volt az, aki megmutatta, hogyan tud az egyház vendégszeretővé válni.”

Legyen itt befejezésül egy ősi ének szövege arról a „szívbeli tisztaságról” és minden felsőbbrendűséget nélkülöző egyszerűségről, mely „emelkedő zuhánással” a názáreti Jézushoz vihet bennünket, aki velünk van az Oltáriszentségben.

Terítve már az Úr szent asztala
Siess, ó, ember, téged vár oda
Belépni készül lelked ajtaján
Szeretet szava nyílik ajakán.
Ó, fogadd vissza tékozló fiad
Szívembe békét s szeretetet adj,
Hogy szívem legyen mindig otthonod
Habár tudom, hogy méltó nem vagyok.
Jöjjetek hozzám, fáradt emberek
enyhülést adni mindig kész leszek.
Szavadra Uram térdre roskadok,
Mert jól tudom, hogy méltó nem vagyok.

K. J.

A Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszusról beszélgettek az esperesi-kerületi gyűléseken

A napokban fejeződtek be azok a debrecen–nyíregyházi egyházmegyei összevont esperesi-kerületi gyűlések, amelyek központi témája volt a 2020-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Világkongresszus és ennek előkészületi feladatai. Az előadásokat Törő András püspöki titkár, a kongresszus egyházmegyei koordinátora tartotta.

Törő András atya bevezető gondolataiban a kongresszus céljairól elmélkedve – többek között – kifejtette, a budapesti világméretű. ünneppsorozat előmozdítja a keresztény hívek tudatos vallásgyakorlatát; segít, hogy az emberek minél jobban megismerjék és megszeressék Jézust. Majd a történeti áttekintésben visszament egészen a 19. század második feléig, amikor is egy alulról jövő kezdeményezésből, egy egyszerű zarándoklatból nőtt ki a világméretű kongresszus. Ezt követően a magyarországi esemény várható – mindenki számára nyitott – programjairól, főbb mozzanatairól: a háromnapos esztergomi teológiai szimpóziumról és a három fő eseményről beszélt. A nyitó szentmisén – amely egyben elsőáldozási ünnepi szentmise is lesz – az országból bárki részt vehet, hogy ünnepélyes módon először részesülhessen az Eucharisztia szentségében. Az eucharisztikus körmenet és a záró szentmise a Hősök terén is a kiemelt események között lesz.

Törő András atya a kongresszusig tartó három év tematikájáról is beszélt, amelyek a következők: 1. Az Eucharisztia,

A missziós kereszt még a 2007-es budapesti városmisszió alkalmából készült. Az esztergomi bazilikában felállított, közel öt méter magas, bronzborításokkal díszített tölgyfakereszt Ozsvári Csaba ötvösművész (1963–2009) alkotása. Növényi ornamentikája a magyar honfoglalás kori ötvösség motívumait idézi. A feszület nem csupán egyedi ötvösmunka, hanem ereklyetartó is. Középpontjában ezüst tokban egy Szent Kereszt-ereklye van elhelyezve, körülötte, a levéldíszek fordulataiban pedig magyar szentek relikviái találhatóak. Ferenc pápa megállította e missziós keresztet 2017 novemberében, a Magyar Püspökök „ad limina apostolorum” látogatásán.

mint az egyéni keresztény élet forrása, 2. Az Eucharisztia az Egyház életének forrása, 3. Az Eucharisztia forrás a világ életéért. Ezen témához – egyházközségi szinten – saját programokkal is lehet csatlakozni, felkészülni.

Létrejött a budapesti NEK általános titkársága, teológiai, pasztorális bizottsága (www.iec2020.hu). Az ötleteket a következő e-mail címre lehet küldeni: titkarsag@iec2020.hu.

Létrejött egy teológiai, pasztorális bizottság is.

A titkár atya továbbá tájékoztatta a részt vevő papokat, hogy az Oszvári Csaba ötvösművész által készített missziós kereszt országjáró körútja során egyházmegyénkbe is eljut majd. Minden bizonnyal hozzánk érkezik először májusban. Készül az „Adorációs iskola” füzet is. Ehhez segítségként ajánlotta „Az

eucharisztikus élet felfedezése, az első harminc nap” című PDF formátumú írást, amely megtalálható a honlapon (www.iec2020.hu). Lesz új Hozsanna énekeskönyv, gitáros ordinárium gyűjtemény, valamit készül a NEK himnusza is, valamint készül egy videósorozat a szentmiséről, a hitoktatók részére pedig kisfilmek az Eucharisziáról, amelyek megtalálhatók lesznek az említett oldalon.

A titkár atya hangsúlyozta, a NEK kiváló lehetőség, inspiráció arra, hogy az Eucharisztia tiszteletében használt tárgyaink állapotát, igényességét is felmérjük, hiszen a legméltóságosabb Ol-társzsentségről beszélünk.

Törő András atya végül a szentségimádások módjairól, lehetőségeiről beszélt, elmondta, ki kell alakítani, rendszeressé, esetleg állandóvá kell tenni azt. Ezen lehetőségeket kiemelten kell

kezelni; hirdessük a közösségekben, hittanórákon, minden fórumon.

„A szentségimádás alatt, ahol dicsőíteni szoktak, ott Isten jelenlététől izzik a levegő... Ha mi is ezt tesszük, a 2020-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus idejére már az egész ország egy hatalmas lángtengerben fog állni, mint mindent elborító és magában foglaltó tűzgolyó. Hiszem, hogy kegyelmi erőter vagy inkább térerő jön létre ott, ahol szentségimádást végeznek. Hiszem, hogy a Szentlélek segítségével 2020-ra teljes lesz a lefedettség” – zárta az előadását Törő András püspöki titkár.

Kovács Ágnes
Sajtóiroda –

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Papi rekollekciót tartottak az Eucharisztia jegyében

270 szerzetes, pap és szeminarista részvételével tartottak papi rekollekciót Esztergomban november 8–9-én. Az egyházmegyénk is delegáltatta magát Palánki Ferenc megyéspüspök vezetésével. A főpásztor a kétnapos konferencia első napján az esztergomi bazilikában bemutatott szentmise homíliáját tartotta. Az ünnepi szentmise főcelebránsa Piero Marini érsek volt.

A konferencián jelen volt és beszédet mondott – mások mellett – Erdő Péter bíboros, prímás és Piero Marini érsek, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusok Pápai Tanácsának elnöke.

A két nap a 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra való felkészülés jegyében zajlott, hazánk egész területéről, valamint a határokon túlról is érkeztek résztvevők.

Sajtóiroda, Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

A pápa kérdése lelkiismere-tvizsgálatra indított minket – Palánki Ferenc az ad limina látogatásról

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tagjai november 20. és 24. között ad limina látogatáson vettek részt Rómában. A küldöttség tagját, Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspököt Vértesaljai László kérdezte tapasztalatairól, élményeiről a Vatikáni Rádióban.

– Hogyan foglalná össze az itteni tapasztalatait, a Szentatyával való találkozás során szerzett benyomásait?

– Nagyon nagy élmény volt a Szentatyával való találkozás, és mondhatom, nagyon nagy izgalommal vártuk, hogy milyen lesz, hiszen a magyar püspökök kilenc éve voltak utoljára ad limina látogatáson. Én hetedik éve vagyok püspök, vagyis még soha nem voltam. Csodálatos élményekben volt részünk. A Szentatya rögtön az első napon fogadott minket reggel tíz órakor találkozottunk vele. Egy nagyon jó hangulatú, kétórás, kötetlen beszélgetésen vehettünk részt.

– Mi az, ami leginkább megmaradt Önben?

– Nagyon sok minden. Kaptunk instrukciókat a papképzésről. Mivel a püspöki karon belül a hivatásgondozás, a hivatásébresztés az én egyik feladatom, ezért kérdeztem rá arra, miket lát a legfontosabb szempontoknak. Négy pillért említett. A spirituális oldalt, az intellektuális – tehát a lelki – képzést, a tudományos felkészítést, valamint a közösségi és az apostoli küldetésre való felkészítést. Nagyon fontosnak tartotta kiemelni, hogy figyeljünk oda azokra a fiatalokra, akik jelentkeznek, hiszen ebből a korból, ebből a világból jönnek. Azokat a sérüléseket hozzák, amelyek ott vannak a mai kor emberében, és az Isten belőlük akar kihozni valami csodát, valami szépet, valami jót. Azt is megkérdeztük, hogy miként látja Európa jövőjét. Egy nagyon frappáns, nagyon szellemes mondatot mondott a Szentatya: Keletről jön a lux, a világosság, Nyugatról meg a luxus. Ezzel azt akarta kifejezni, hogy Európának – ezt aztán konkrétan kifejtette – vissza kell találnia a keresz-

tény gyökereihez. Most az a tendencia, hogy ki akarják tépni ezt a keresztény gyökeret, és helyébe egy másik gyökeret akarnak illeszteni. A mi feladatunk, felelősségünk, hogy ragaszkodjunk ehhez a keresztény gyökérhez. Nekem eszembe jutott Illyés Gyulának az egyik mondása, hogy a szél kihívásaira a fa a gyökereivel válaszol.

A másik, ami nagyon megmaradt bennem a Szentatya beszédéből, illetve a gondolataiból az, hogy a püspök elsődleges feladata az imádkozás. Amikor az apostolok kiválasztották a diakónusokat, azt mondták, hogy ők az imádságnak és az igehirdetésnek szentelik magukat, és azért választják a diakónusokat, hogy ők pedig a szeretetszolgálatára állítsák be az életüket. Nekünk is ez a dolgunk. A Szentatya feltette ezt a kérdést: „Kérdezem tőletek, illetve magamtól – hány órát imádkoztok egy nap?” Ez lelkiismeret-vizsgálatra indít bennünket. Sokszor beleesünk abba a hibába, hogy rengeteg ügyet kell intéznünk, nagyon sok ember szeretne velünk beszélni, találkozni. De azért a legfontosabb az Istennel való kapcsolat. Erre hívta fel a figyelmünket a Szentatya; bennem ez maradt meg.

– A hivatásgondozás mellett egy másik speciális püspöki szakterülete az ifjúsággal való foglalkozás, amit az is aktuálissá tesz, hogy a következő évben itt, Rómában ifjúságról szóló püspöki szinódust tartanak.

– Szóba hozta a szinódust is a Szentatya abban az értelemben, hogy látja, milyen nehézségekkel küzdenek a fiatalok: ott találjuk az elköteleződés és a hivatásválasztás nehézségeit. Hogyan találják meg a helyüket a világban? Fontos, hogy ne féljenek a jövőtől; ne csak az érzéseik vezéreljék őket, hanem merjenek dönteni, merjenek belekapaszkodni a gyökereikbe. Nagyon sok kereső és jó szándékú fiatal van, akik megismerik a hitnek az útját, és aztán, mint minden ember, elbizonytalanodnak. Minden fiatalban vannak ilyen érzések, és ekkor kell melléjük állni. A Szentatya nagyon

jól látja azt, hogy a fiatalokra nagyon oda kell figyelni, hiszen övék a jövő, ők formálják a jövő Egyházát, a jövő társadalmát, a jövő világot. Látja ezt a Szentatya, ezért szentel ennek szinódust. Amikor meghirdette, egyik mondatában úgy fogalmazott, hogy ők lesznek a főszereplők. Nyilván a püspöki szinóduson a püspökök vesznek részt, de ahogyan a családszinóduson ott voltak a családok is, valószínűleg itt is ott lesznek majd a fiatalok is, és hallatják a hangjukat.

Itt jegyzem meg, hogy véleményüket magyarul is elmondhatják, hiszen lehetővé tette az MKPK Ifjúsági Bizottsága, hogy minden tizenöt és harminc év közötti fiatal a Vatikán által kiadott szinódusi kérdésekre magyarul is válaszolhasson. Van erre egy honlap – a szia.katolikus.hu –, a Szinódus a fiatalokért. Ha valaki veszi a fáradságot, akkor válaszolhat a Szentatya által kinevezett szinódusi titkárság kérdéseire. A fiatal elmondhatja magyarul a véleményét, leírhatja, aztán ezt mi összesítjük, és továbbküldjük a szinódusi titkárságnak. Nagyon fontos, hogy meghallgassuk a fiatalokat, hogy megnyíljunk előttük, hogy amikor válságba kerülnek vagy a keresés állapotában vannak, akkor melléjük álljunk. Azt szoktam mondani, hogy a fiatalok a nagy kérdéseknek az időszaka, de a nagy válaszoknak is az időszaka. Nem mi mondjuk meg a nagy válaszokat. Mi segítünk abban, hogy ők találjanak rá az életüknek az irányára, a hivatásukra, hogy merjenek elköteleződni. Ehhez nagyon fontos a mi tanúságtételünk is. A mi hűségünk, a mi ragaszkodásunk a hitünkhöz, Krisztushoz, aki az életünknek a forrása, hisz Jézus a feltámadás és az élet. Erről kell nekünk tanúságot tenni a fiatalok számára.

– Két éve szolgál megyéspüspökként, bár korábban segédpüspökként is működött. Hogyan összegeznéd debreceni, nyíregyházi tapasztalatait?

– Nagyon hálás vagyok a Jóistennek, hogy ide kerültem, hogy rám bízta a Debrecen–Nyíregyházi Egyház-

megyét. Bosák Nándor püspök atya szép, rendezett állapotokat hagyott; nekem ezt kell folytatni. Ez egy szisztematikus, szelíd, de határozott építkezés. Szelíden, csendesen, de a jelenlétet megmutatva. Mi jelen vagyunk a világban, és igyekszünk – ezt még Nándor püspök atya kezdte el – összekapaszkodni a testvéregyházakkal. Nagyon fontosnak tartjuk, hogy a Debrecenben élő három püspök havonta találkozzon. Rólunk azt mondhatják el a Debrecenben, illetve az egyházmegye területén élő hívek, hogy „Nézzétek, hogy szeretik egymást!”. Mi nagyon odafigyelünk egymásra, segítjük egymást. Nem irigykedünk egymásra. Tudunk örülni a másik sikerének, a másik örömének úgy, hogy nem egymástól halásszuk el a híveket. Egyszer tartottam egy lelkigyakorlatot, illetve rekollekciót a Pécsi Egyházmegyében. Kérték az ottani atyák, hogy ugyan mondjam már el, hogyan érzem magam a kisebbségi létben. Mondom, hát ugyanúgy, mint ti, mert a nem hívőkkel szemben ti is kisebbségben vagytok itt, a Pécsi Egyházmegyében is. És sajnos mi is. A nem hívőkkel szemben a három vagy négy felekezet hívei is kisebbségben vannak. Nekünk segítenünk kell egymást, hogy hitelesen mutassuk föl Krisztus arcát, mely a szeretetnek az arca. Ez az én szolgálatom; ezt tartom a legfontosabbnak. Igyekszem, persze, hogy az egyházmegye papjaival, a papjaimmal is tartsam a kapcsolatot.

Megemlítem még az iskolák, a katolikus iskolák és a hitoktatás ügyét. Elkezdtük megint az akolitusképzést. Először Nándor püspök atya kezdte el egész Magyarországon a világi férfiak akolitusképzését; most mi ezt megint felelevenítettük. Próbálunk mindent

kicsit továbbépíteni, és próbálunk új lehetőségeket is keresni az építkezésre, az Isten országának építésére.

*Forrás: Magyar Kurír
Fotó: Debrecen–Nyíregyházi
Egyházmegye*

Az igazi ünnep egyik lényeges pontja az extázis

Nagy ünnep volt Furtán 2017. október 15-én, vasárnap, hiszen püspököt láthattak vendégül a település római katolikus hívei, amelyre már 11 éve nem volt példa.

Palánki Ferenc megyéspüspök Szent László évében meglátogatja az egyházmegye Szent László titulusú templomait, ahol szentmisét mutat be és találkozik; az egyházközség híveivel. Furta lakóinak különleges ünnepet jelentett a főpásztor látogatása. Berettyóújfalu fiúfiáját vendégszerető emberek lakják, hiszen a hívek valóban ünnepeltek a különleges napon. Nagy vendégséget rendeztek, amelyen az egyházközség hívei is a meghívottak között voltak. Azonban nem elégedtek meg ennyivel; a szentmise után a templomban az óvodások mutatkoztak be, valamint a hagyományörző csoport citerazenével, hagyományörző ruhába öltözött énekesek vallási motívumokkal teli népdalokkal emelték a hangulatot. A kék alapon fehér színű szegfűmintás furtai hímzés egyedülálló népi motívum; erre is büszké a faluban. Rákóczi Jenő jelenlegi plébános sokat tesz ezért az összefogásért, amit a falu lakói nagyra értékelnek, és kezdeményezésére aktívan bekapcsolódnak értékeik megőrzésébe, közösségi munkákba. Ebben az évben alakult meg

az 1200 lelkes kicsiny település első karitászcsoportja is.

Palánki Ferenc püspöknek az evangéliumhoz kapcsolódó homíliája szintén az ünneplésről szólt: „Az ember ünnepre van teremtve, és benne van a vágy, hogy jól érezze magát, megünnepelje a létezését; szeretné, ha nagy dolgok történének vele. A bűn következményeként viszont már nem tudunk úgy örülni, ahogyan az Isten akarja, pedig a vágyakozás továbbra is bennünk él. Ezért rászorulunk Isten irgalmára, szeretetére, a megváltás kegyelmére” – kezdte gondolatait a megyéspüspök, amellyel azt hangsúlyozta, hogy az ünneplésünkben szeretetben vagyunk együtt. Isten szeretetére épül minden ünnep. De ha nincs benne szeretet, akkor csak karikatúrája annak az ünnepnek, amire az ember teremtve lett.

Egyedül Istent imádjuk

A püspök atya három lényeges dolgot emelt ki, amely összefogja az ünnepet. Először azt hangsúlyozta, hogy mivel a létezésünk értelmét Isten adja meg, ezért Neki szolgálunk, egyedül Őt imádjuk. Isten nagy lakomát rendez, de sokan visszautasítják a meghívását. Amikor életünk során meghívunk bennünket, és ezt visszautasítjuk, a meghívó szeretetét

utasítjuk vissza. Az Isten meghívását elfogadni az igazán emberhez méltó cselekedet. Nem azért, mert önző, hanem mert tudja, hogy csak így lehet részünk a mennyország boldogságában. Ezzel ellentétben a nem hívők istenpótlékokat keresnek, sok minden mást imádnak. A létezés értelme tehát az, hogy bennünket Isten teremtett, meghívott az öröme, a vele való szeretetkapcsolatra, a lakomára. Csak akkor tudjuk egymást is jól szeretni, ha jól szeretjük Istent, ha élő szeretetkapcsolatban vagyunk vele.

Az igazi ünnep lényeges pontja az extázis

A másik lényeges dolgot a helyes ünneplésünkben az extázis jelenti, amely szót a hétköznapi értelemben akkor alkalmazzák, ha valaki egyéb pótlékok használata miatt tudaton kívüli állapotba kerül. A főpásztor hangsúlyozta, az extázis szó szerinti értelmezése azt jelenti, hogy az ember kilép önmagából. Itt Jézus Krisztus extázisára gondolunk, aki kiüresítette önmagát, hasonló lett hozzánk, szolgálai alakot vett föl, emberre lett, otthagya az istenségét, közösséget vállalt velünk, hogy magához emeljen bennünket. Az igazi ünnep tehát az, amikor kilépek az önzésemből, és elindulok a másik ember felé, így ünneplem meg a szeretetteljes létezését. Ezt a kiüresedést jelenti az is, amikor észrevesszük a szükségét szenvedő embert, feladjuk a kényelmünket, kilépünk önmagunkból, és elindulunk a másik ember szolgálatába, nem azért, mert megérdemli, hanem mert abban is Istent ünnepeljük. Ez is egyfajta extázis.

„A menyegző kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók. Menjetek hát ki az útkeresztveződésekre, és akit csak találtok, hívjátok el a menyegzőre!” (Mt 22, 8)

„Menjetek hát ki a keresztutakra, hívjátok meg egymást az Isten nagy lakomájára, a nagy örömnépre, adjátok oda nekik a legdrágább köntösöt, a tiszta lélek köntösét, a megszentelő kegyelem állapotát, megmutatva, hogy létezik igazi, tiszta szeretet. Amikor válaszolunk erre a meghívásra, akkor létrejön a konsekráció” – emelte ki az ünnep harmadik

lényeges elemét a püspök atya, majd hozzátette, a világ, ahogyan az Isten teremtette, szent volt, de a bűn megszenteltetését. Jézus Krisztus azért jött, hogy azt újra felszentelje, arra hívta meg tanítványait, minden embert, hogy a világ megszentelésében legyenek a munkatársai. Ehelyett mit látunk? Az emberek megszenteltetését az Istenhez tartozót, a szent dolgokat, gúnyolódnak a templomba járó embereken, és sokszor a megkeresztelt emberek a saját testük templomát is megszenteltetésük a bűneik által. A konszekráció – amely te-

hát megjelenik minden szentmisében – a mi életünkben, a világban is létrejöhét, visszaadva azt az Istennek.

Jézus tehát meghívott bennünket, hogy legyen értelme az életünknek, az Istennel való szeretetkapcsolatnak; meghívott, hogy – válaszolva erre a meghívásra – extázisba kerüljünk, vagyis kilépjük önmagunkból, és gyakoroljuk a szeretetet, amely által átformáljuk, átalakítjuk, megszenteljük a világot. Ez az ünnep lényege. Akkor éljük igazán az emberi életünket, ha ezáltal a hétköznapokat is ünneppé tudjuk vál-

toztatni” – fejezte be homíliáját Palánki Ferenc megyéspüspök.

Furta Berettyóújfalutól 15 km-re D-Ny-ra, a Sárrét határában fekvő település, amelynek lakossága megközelítőleg 1200 fő. A település római katolikus templomát és a plébániát Fáy Ferenc és Kende László kispapok építették, 1782 és 1786 között. Az elkészült templomot Szent László király tiszteletére szentelték fel, 1791-ben.

*Kovács Ágnes
Sajtóiroda –*

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Rómában szentelték diakónussá a debreceni Németh István papnövendéket

2017. október 10-én, Rómában, a Szent Ignác-bazilikában szentelték diakónussá a Pápai Német–Magyar Kollégium debreceni papnövendékét, Németh István akolitust a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye szolgálatára. Diakónusszentelésben részesültek még Blaz Kernel Koperi szlovén és Michal Pavlík szlovákiai akolitusok. A szentelési szertartáson pappá szentelték Georg Taubitz hamburgi és Maximilian Brandt speyeri diakónusokat. A szentelési szertartást dr. Stefan Heße hamburgi érsek végezte.

A diakónusszentelésen a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye Püspöki Hivatalában szolgáló papok is részt vettek.

A szentelési szertartást megelőző este, október 9-én a Pontificum Collegium Germanicum et Hungaricum templomában a diakónusságra készülők vesperás keretében letették esküjüket, majd a papságra készülők kelyheit megáldották, ezután pedig csendes szentségimádást tartottak.

Másnap október 11-én este 6 órakor Palánki Ferenc debrecen–nyíregyházi megyéspüspök hálaadó szentmisét mutatott be a kollégium templomában, amelyen részt vettek a felszentelt Németh István diakónus Magyarországról érkező családtagjai, barátai, egyházmegyes papok és zarándokok.

A Pontificum Collegium Germanicum et Hungaricum de Urbe, vagy rövidebb nevén a Pápai Német–Magyar Kollégium a világ első szemináriumma-

inak egyike, amit III. Gyula pápa alapított, és ténylegesen Giovanni Morone kardinális és Loyolai Szent Ignác nyitották meg német kispapok számára 1552-ben, majd 1580-ban egyesült a magyar kollégiummal. A ház a mai napig a jezsuita rendre van bízva; ők kísérik az itt tanuló kispapokat, papokat. Itt tanult Pázmány Péter, a debreceni templomalapító Csáky Imre, Prohászka Ottokár, boldog Meszlényi Zoltán és még sokan mások. Jelenleg hetvenen élnek a házban: jezsuiták, nővérek, már felszentelt növendékek és papságra készülő szeminaristák.

A ház egy igazi európai szeminárium a 15 különböző országból érkező tanulóival, akik közül sokan magyar ajkúak (Magyarországról, Erdélyből és Délvidékről), németek és horvátok. A ház nyelve német. A Kollégiumban a képzés 6 évig tart: 3 év alapképzés után 1 év pasztorális gyakorlat az otthoni egyházmegyében, majd 2-3 éves továbbképzéssel, licenciátussal zárul.

Kis Magyarország Róma belvárosában

A másik intézmény a Pontificum Institutum Ecclesiasticum Hungaricum in Urbe, vagy rövidebb nevén a Pápai Magyar Intézet (PMI). A kollégium 1940-től fogad felszentelt papokat továbbtanulásra (habár az intézmény története 1927-re nyúlik vissza). A Germanikummal ellentétben ez az intéz-

mény teljesen magyar kézben van; falai között csak magyarok tanulnak. A PMI a római magyar papok, kispapok, egyháziak otthona; valamilyen szinten egy kis Magyarország Róma belvárosában. A Pápai Magyar Intézet rektora Dr. Tóth Tamás pápai káplán.

Sajtóiroda

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Szent László-díjakat adományoztak a 100 éves kisvárdai gimnázium évfordulóján

Kerezsi Béla Intézményvezető

Alapításának 100. évfordulóját ünnepelte 2017. október 20-án a kisvárdai Szent László Gimnázium, Szakgimnázium, Általános Iskola, Kollégium és Óvoda. Az ünnepség kezdetén Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök szentmisét mutatott be a Szent László-templomban, majd az ünnepség a helyi Művészetek Házában folytatódott.

Az évforduló alkalmat adott arra is, hogy a Külgazdasági és Külügyminisztérium Biztonságpolitikai és Nemzetközi Együttműködésért Felelős Államtitkárság – Mikola István államtitkár megbízásából – Szent László-emlékérmeket adományozzon Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspöknek és Kerezsi Bélának, a kisvárdai Szent László-intézmény igazgatójának. Az érmet Tari Zsolt, a Külügyminisztérium vállalásdiplomáciai osztályának vezetője adta át.

Az ünnepségen továbbá részt vettek Leleszi Tibor, Kisvárdai polgármestere, Linzenbold József kisvárdai plébános, a Szent Orsolya Rend nővérei, az ünnepelt iskola tanszervelete, diákjai, Molnár Katalin EKIF-főigazgató, Béres Nándor egyházmegyei gazdasági igazgató és a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye közoktatási intézményeinek vezetői.

A Művészetek Házában Tari Zsolt osztályvezető az emlékérem-átadáshoz kapcsolódó gondolataiban elmondta, a város szülötteként örömmel tesz eleget feladatának ezen az évfordulón, amely éppen Szent László évére esik.

A magyar uralkodó trónra lépésének 940., szentté avatásának 825. évfordulóján a külgazdasági és külügyminisztérium idén májusban konferenciát szervezett, amelynek a mottója: Múltunk alapja a jövőnk oszlopa – Keresztény értékek Szent László uralkodói gyakorlatában. Tari Zsolt – visszatekintve a konferenciára – úgy fogalmazott, Szent Lászlót ünnepelve nemcsak visszaemlékezünk a régmúlt dicső időkre, hanem úgy tekintünk a magyar uralkodóra, aki a jelen korunkra is tud útmutatást adni. Zűrzavaros, nehéz időkben adta az Isten

az ő kezébe az ország kormányzását, és nemcsak a magyar, hanem európai nemzeteket a jó útra irányított, egységbe fogott. Szent László király tisztelete különös erővel bírt egészen a késő középkori Európában is. Tari Zsolt ezután Erdő Péter bíboros az említett konferencián elhangzott gondolatára utalt, amelyben az egyházfő megjegyezte, a magyar nép különösen is a szívében hordozza Mátyás királyt, akire azt mondjuk: „Megg halt Mátyás király, oda az igazság.” Szent László király nagysága felülmúlja ezt, mert miután ő meghalt, egész Európából zarándokoltak a sírjához, hogy esküt tegyenek az igazságra. Az osztályvezető hozzáátette, e zarándoklat megújításában oroszlánrészt vállal a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye, amelynek és számos templomának, köztük Debrecen egyik legelső templomának a védőszentje Szent László, továbbá a Szabolcsi Zsinat helyszíne is ezen a vidéken van. Sok szálon kötődik így a magyar uralkodóhoz az egyházmegye.

Isten győz

Végül Palánki Ferenc püspök homíliájában elhangzott „Isten győz” gondolatára utalva Tari Zsolt kisvárdai hittanos éveire emlékezett, amikor – a Szent Orsolya rend által alapított, majd az államosítás után 1949–1989-ig a rendszerváltásig teljesen más nevet és szellemiséget képviselő iskolában – nem néztek jó szemmel, ha a diákok hittanórára járnak. De „Isten győzött”, tette hozzá a minisztérium munkatársa, hiszen most, néhány évtizeddel később Szent László gimnáziumát ünnepeljük, ahová az oroszolyita nővérek is visszatértek.

A Szent László-emlékérem címlapján a Győri Szent László-herma portréja ritkaságszámba menő szép ábrázolása látható, hátoldalon pedig a közép-kelet-európai régió, amelyet Szent László uralkodása egybefogott.

Leleszi Tibor polgármester beszédében megfogalmazta, mérföldkőhöz érkezett Kisvárdai, mert olyan intézmény fennállását ünnepli, ahol a megbecsülés, hit és az egység óriási erővel van jelen, és isteni szeretettel, gyermekcentrikus

neveléssel büszkélkedhet. Mint mondta, ezt fogalmazza meg Pestalozzi, a svájci pedagógus is, aki szerint a nevelés példa, azon kívül semmi más, csak szeretet.

„A város büszke az iskolára, amelynek alappillére Szent László küzdelmének követése. Küzdeni és remélni, bátornak lenni és büszke öntudattal élni, ezen tulajdonságok tükrözik a szent király nagyságát, és példává kell, hogy váljanak ma is – fogalmazott a polgármester.

Kerecsi Béla igazgató köszöntőbeszédét ahhoz az érzéshez igazította, amelyet az iskola óvodásai, diákjai által adott ünnepi műsor főpróbáján megtapasztalt. A fesztiválhangulatot teremtő óvodások tánca a középiskolás diákok „A három fa legendája” című meseátdolgozásából született meghatódottságig lenyűgöző, felemelő darab megtekintése után Palánki Ferenc megyéspüspök is úgy fogalmazott: a mennyországban érezhettük magunkat. Kerecsi Béla igazgató mindezt már az előző napi főpróbán megtapasztalhatta, ezért arról beszélt, mit jelent neki Szent László.

Mint mondta, elsősorban az iskolát, majd nagymamája egyetlen könnycseppjét, amikor megtudta, hogy 1993-tól unokája a gimnázium tanára lesz. Nagymamája az orsolyitákhoz járt iskolába, de szegénysége miatt nem tudta tanulmányait befejezni. Édesanyja is az intézmény diákja volt, de az államosítás ott is közbeszólt. Amikor az igazgató tanárként az iskolához került, nagymamája csak ennyit mondott: „Jól becsüld meg magad!”

Az igazgató – folytatva gondolatait – elmondta, Szent László egy kézilabdacsapatot is jelent számára, amely Franciaországba egy nemzetközi bajnokságra is kijutott, de előtte a csapattagok keményen dolgoztak, hogy az utazáshoz összeszedjék a pénzt. Innen 1 kupát hazahoztak, majd itthon – az oltárra helyezve – hálát adtak érte Istennek. Szent Lászlóról egy lelki gyakorlat is eszébe jut Kerecsi Bélának, ahol megerősödött feladatában. Vezetőként diákjai jutnak eszébe, akik lélekben és emberségben is nagyok. Majd visszaemlékezett a kölni fotó-videó kiállításra, amelyen részt vett az a diák is, aki felvételi nélkül került be az ELTE-re. Ez a diák – hazatérve – megköszönte, hogy egyszerű szabolcsi gyerekként eljuthatott a kiállításra. Az igazgató azon kollégáira is gondolt, akik gyakran világ-megváltó terveikkel kopognak be hozzá, valamint a két korosztályos magyar válogatott diákra a kézilabda-sportágban. De elismerést érdemelnek az évek óta szakmai tankönyv nélkül tanító tanárok, és az összefogást, az erőt, a másokért élő szolgálatot mutatja az a pedagógus is, aki 10 órakor még tanít, 11 órakor megműtik a kórházban és három nap múlva újra az iskolában van, mert a műsort be kell mutatni. A Szent László-iskola egy nagy család, végzett és majd végzős diákokkal, tanárokkal, szülőkkel és az orsolyita nővérekkel. „Szőjétek tehát tovább a szép mintát, tartós értékeket és csodákat az élet fonalába” – fejezte be gondolatait Kerecsi Béla igazgató.

Kovács Ágnes
Sajtóiroda – Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Palánki Ferenc megyéspüspök és Tari Zsolt osztályvezető
(Külgazdasági és Külügyminisztérium)

A suszterszék három lába

„Egészen kicsi gyermek voltam, amikor egyik este az esti szentmise után a kántori szolgálatot végző Mária néni – akiről nem tudtuk, hogy titkokban örök fogadalmat tett – meglepett benünket, ministránsokat, leoltotta a lámpákat, hogy csak az örökmécses fénye világítson, majd azt mondta: „Jézus jelen van; mindannyian szólhattok hozzá”. Gyermekként nem tudtam, mit is mondhatnék, de a pillanatot azóta sem felejtettem el. Ez után az élmény után megszületett bennem annak vágya, hogy a nem vallásos osztálytársaim is átéljék ugyanezt. Hónapok teltek el, mire vettem a bátorságot, és néhány perc csöndre behívtam őket a templomba. Ez gyakran megisméltődött, majd a szokásunkká is vált. Egy-két hónap után először az egyik, később a másik fiú is elkezdett járni a vasárnapi szentmisékre, és mindketten megtalálták a hitet. Ezt jelenti az apostolkodás, amely csak természetes, túlcorduló és szívből fakadó dolog lehet, és akár egy kicsi gyerek hívása is elég hozzá.”

Ezekkel a gondolatokkal kezdte

előadását dr. Székely János szombathelyi megyéspüspök a Magyarországi Cursillo Mozgalom VI. országos találkozóján, 2017. november 4-én Debrecenben, a Szent Anna-székesegyházban. A találkozó központi témája az apostolkodás volt, amelyet a mozgalom Nemzeti Titkársága a 2017/18-as évre jelölt ki. A főpásztor beszédében gyakran utalt Eduardo Bonin, a cursillo alapítója gondolataira.

A suszterszék három lába

Székely János püspök a stabil keresztény életet a háromlábú suszterszékhez hasonlította. Az egyik láb a jámborság, az istenszeretet, mint forrás, a második pedig az apostoli tett, a szeretet üzenetének tettekkel való átadása. Bármelyik láb hiányában a kereszténységünk hiteltelen, a suszterszék felborul. Minden tett erőből fakad. Az apostoli tethez természetfölötti erő, kegyelem szükséges. Amikor a szívünk megtelik kegyelemmel, túlcordul, és természet-szerűen elkezdjük tenni az apostoli tetteket.

Ha valakiben van isteni kegyelem, annak az a legbiztosabb jele, hogy továbbadja. Ha nem adja tovább, akkor az azt jelenti, hogy nincs benne kegyelem, nem csordul túl, nincs benne élet. Ha egy tóból nem folyik ki a víz, nem csordul túl, hamar mocsár lesz belőle. A kereszténységünk is ilyenre változik, ha nincs benne tett, erő, élet.

A szombathelyi főpásztor feltette a kérdést, hogy az utóbbi időben hány embert vittünk

Jézushoz? Sugárzik-e a hitünk? Szent az, akinek a közelében szemernyi kétyünk nincs afelől, hogy Isten létezik. Ilyen ember vagyok? Majd mindezt Pilinszky János költő gondolatával szemléltette, aki szerint a szépség olyan, mint egy labirintus. Ha valaki betalál, eljut a középpontjáig, ott azt mondja, a szépség titka felfalja, megemészti, aztán kiveti magából. Ha ezt a találkozást túléli, ki tud jutni a labirintusból, akkor semmi másból nem fog állni az élete, mint-hogy szelíden ott áll a bejáratánál és betessékel másokat. Aki tehát találkozott Krisztussal, átélte annak drámáját, örömet, akkor semmi másból nem fog állni az élete, mint ennek hirdetéséből. Az első keresztények számára a világ legtermészetesebb dolga volt átadni a hitet. Nem papok adták tovább, hanem egyszerű hívő emberek. A kereszténység világi hívők lelkesedése által terjedt el. Sajnos, ez megfáradt, ami különösen Európában tapasztalható, ennek legfőbb oka, hogy sok keresztény van, aki soha meg sem próbálta átadni a hitét, szégyelli, magánügynek tartja, nem tud róla beszélni, mert ő maga sem biztos benne. Aki maga nincs meggyőződve, senkit nem fog tudni meggyőzni.

Ezután Székely János püspök az apostolkodás legfontosabb lépéseit részleteiben is kibontotta. „Az első és legfontosabb az Istennel való találkozás, annak felismerése, hogy Isten engem végtelenül szeret.

Amikor megszülettem, nemcsak a szüleim ujjongtak, hanem mindenekelőtt ujjongott az örök teremtő Isten, aki akarta, hogy legyek; Neki végtelenül fontos vagyok. Lehet, hogy sok ember elhagy, családok érnek, de Istenben nem fogok soha csalódn.

Afrikában egy pap írta le, hogy amikor már mindenki hazament a szentmiséről, egy egyszerű ember ottmaradt, és hosszú ideig térdepelve imádkozott. „Mit csinálsz itt ilyen sokáig?” – kérdezte a pap. – „Odatartom a lelkemet a Napba” – felelte az egyszerű ember. A legfontosabb lenne, ha mi is megérez-

Linzenbold József plébános, a Cursillo mozgalom Debrecen–Nyíregyházi egyházmegyei lelki vezetője

nénk Isten ragyogását, fényét, békéjét, szeretetét.

A másik láb a tanulás, a szellemünk megtöltése az evangélium üzenetével. Jézus a gondolataival tanít élni, megmutatja, hogyan szenvedjünk, hogyan szeressük egymást. Amikor először született meg a gondolat bennem, hogy pap legyek, attól nagyon félttem, hogy ki kell állnom és prédikálnom kell. Első gondolatom az volt tehát, hogy ferences testvér, kertész leszek. Elképzeltem, hogy valahol a kolostor szélén lesz egy kunyhóm, ahová minden este bemegyek, és egészen Krisztussal leszek, neki adom minden napomat, egész önmagamat. A szemináriumban viszont a tanulás során megtelt a szellemem, a gondolatom, és ezután már könnyen tudtam adni belőle. Ma is így van ez; nagyon érdekel az evangélium, egész lényemet átjárja.

A harmadik láb, a tett, az apostolság, ami nélkül a kereszténységünk elbillen, hamissá válik. Jézus szerint olyan keresztények vagyunk, mint a sótlan só. „Ha a só ízét veszti, ugyan mivel sózzák meg?” (Mt 5,13). Nehéz ezt megérteni, hiszen a só nem tud sótlanná válni, a só sós ízű. Jézus itt arra az emberre gondol, aki nem tud sózni, nem tudja Krisztus fényét árasztani, nem tud szeretetet adni, a családját egyben tartani. Ez éppolyan érthetetlen, mint a sótlan só. A kereszténység lételeme tehát, hogy továbbadja a fényt, amit kapott. A tettet a cursillo lendületnek, reménynek nevezi, ami előkészíti a csodát. Az ember cselekszik, kopogtat, a szeretet tetteit hajtja végre, de a csodát nem ő teszi, csak előkészíti. XII. Pius pápa szerint a világban nem az a legnagyobb baj, hogy túl sok a hitetlen ember, hanem hogy túl kevés a hiteles igazi keresztény. Ránk lenne Krisztusnak szüksége, hogy a világ más legyen. Nem azon kellene keseregni, milyen a másik, a szomszéd, a családtagom, hanem hogy én milyen vagyok, tudom-e sugározni Krisztus fényét.

Az apostolság legfőbb útja nem a prédikálás, a beszéd, hanem a barátkozás, a szeretet továbbadása.

Barátkozás az, amikor én közeledek a másikhoz, én érdeklődöm iránta, érdekel, mi van benne, mert kincsnek látom, Isten szemével látom őt. Szeretem az embereket hallgatni; számomra nem kö-

*Dr. Székely János
szombathelyi megyéspüspök*

telesség, mert minden emberben csodát, kincseket, titkokat látok. Érdekel a másik ember, tudok-e hallgatni, közeledni, kedves lenni hozzá. Az apostolság kedvességgel, derűvel, barátsággal indul, amit nem érdekből tesszük. Az igazi barátkozás életstílussá válik.

Könnyű az akváriumban halászni. Az igazi apostol kimegy az óceánra, hogy nagy halakat fogjon.

Menjünk bátran a perifériákra, mert az apostolság azt is jelenti, megkeresem a pillanatot, amikor az ember szíve nyitott. Bonin az apostolságot a bikaviadalhoz is hasonlította, amikor azt mondta, az apostol olyan, mint a torreador, akit a lelátóról nem az ünneplő tömeg nézi, hanem Krisztus és a szentek. Ők szurkolnak neki. Az apostol bölcs, örömmel megy ki a torreadorok, a cursillósok „de colores” indulójával, és nagyon jól tudja, mikor lehet a bikát eltalálni. Krisztus is ilyen; tudja, mikor kell az embert szíven találni, hogy befogadja őt.

Amikor Jézus a megalázott, sebeket hordozó számariai asszonynak akarja adni az élő vizet, az asszony legmélyebb pontjára mutat. Jézus nem megalázni akarta őt, hanem meg akarta érinteni az élete sebéit, hogy feltörje azt a páncélt, ami eltakarja őt az isteni kegyelem elől (vö. Jn 4,7). Jézus azt mondta: „Menjete el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek” (Mt 28,19). Talán így is fordíthatnánk: „Ha egy kicsit is számítok neked, ha kicsit is ismersz, szeretsz engem, és megértetted, miért haltam meg minden emberért, akkor ne rejtse véka alá ezt a kincset, hanem add oda másoknak.”

Hogyan kell az apostolnak a meghódítania környezetét? A legelső környezet az én magam vagyok, legelőször magamat kell átalakítanom, meghódítanom, a testemet, szellememet, pénztárcámat, házasságomat. Ez a legnehezebb környezet.

Másoknak könnyű evangéliumot hirdetni. Más a módszer önmagunkkal szemben és más a kívülállókkal szemben. Magunkkal szemben két fő eszünk van. Az első az akarat, nagy

elszántság, nagy odaadás. Szentek elszántság nélkül nem születnek. Az igazi apostol akkor születik, ha benne nagyon erős a vágy, a szeretet, akarat. A másik eszköz a térdeink. Mielőtt bárkinek Krisztusról beszélnék, először Krisztusnak beszéljek órára. Magunkkal szemben tehát így indul az apostolság: akarat, szeretet és a térdeink.

Másokkal szemben pont fordítva van, nem szabad kényszeríteni az akaratunkat. A kánai menyegző Jézus első csodája, egy luxus csoda volt. Ha mások felé közeledünk, kedvesen, szimpatikusan, derűsen tegyük. Először barátkozunk vele, hallgassuk meg őt, utána az eszére hassunk, hársítsuk el az akadályokat; ezt követi az akarata, hogy dönt Jézus mellett, és leborul Jézus titka előtt. A sorrend tehát fordított.

Gyerekkorom legnagyobb élménye a cseh gyökerű nagyapám megtérése, aki a hittől távol volt. Vidám, éles eszű embernek ismerték, remekül sakkozott, amire engem is megtanított. Nagyon szerettünk nála időt eltölteni. Karácsony este, amikor már nagymám nem élt, átjött hozzánk ünnepelni. Ahogyan belépett, áradt belőle a karácsony békéje, csodája. Nagyon szerettük őt. Ezért izgatott engem, mit fog szólni ahhoz, ha pap leszek. Tervemet érettségi táján mondtam el otthon, és féltem, de – a legnagyobb meglepetésemre – nem ez történt. Felnyitotta a szemét, és ezt mondta, ezt az egyet szeretném még megélni, hogy pappá szenteljenek téged. Sajnos, ezt nem érthette meg, mert nem sokkal később beteg lett és meghalt. Édesanyám járt be hozzá a kórházba, amikor én katona voltam. Ő mesélte, hogy nagyapám nagyon félt a haláltól. Megkérdezte tőle, ő valóban hisz? Édesanyám a gondozásával csepenként újra és újra próbálta neki átadni a krisztusi hitet. Amikor meghallot-

Zsirosné Seres Judit grémiumi tag

tam, hogy mennyi félelem van benne, egy levélben megírtam neki, hogy vele vagyok, együtt érzek és Krisztus mindannyiunkat a halál kapujában vár, hazavár. Ahogy édesanyám elmondta, nagyapám a levelet gyakran elővette, megnézte, megrendült.

A hitet a szeretet apró gesztusaival adjuk tovább. Tegyük fel a kérdést: Életstílusom-e a barátkozás? Kedves ember vagyok-e? Tudok-e Krisztushoz odavezetni másokat? Kik az én életemnek perifériájára jutott emberek? Kihez kellene elvinni az evangéliumot?

Arra kapjuk az életünket, hogy odaadjuk, bármilyen körülmények között. Az apostolság mindenekelőtt szeretetet jelent, azt, hogy odaadom az életemet, mint megtört kenyeret, hogy táplálkozhassanak belőle. Krisztus számít ránk, legyünk az ő világossága.”

Kovács Ágnes

VI. Országos Találkozóját rendezte meg a Magyarországi Cursillo Mozgalom több mint hatszáz fő részvételével 2017. november 4-én, Debrecenben, a Szent Anna-székesegyházban. A találkozón részt vett – többek között – dr. Székely János szombathelyi megyéspüspök, a Magyarországi Cursillo Mozgalom lelki vezetője, Fabók Ildikó, a mozgalom világi vezetője, Felföldi László püspöki helynök, Linzenbold József plébános, a mozgalom Debrecen–Nyíregyházi egyházmegyei lelki vezetője, cursillós hétvégéket vezető papok, munkatársak, cursillisták. A találkozón néhányan tanúságot tettek a hitükről, a mozgalom melletti elköteleződésükről. Az ultreya moderátora Zsirosné Seres Judit, a Debrecen–Nyíregyházi egyházmegyei cursillo-mozgalom grémiumi tagja volt.

Ne szóval szeressünk, hanem tettel

Részlet Ferenc pápa, „A Szegények I. Világnapjára” írt üzenetéből

„Lám, egy szegény kiáltott s az Úr meghallgatta” (Zsolt 34,7). Az Egyház mindig is felfogta ennek a kiáltásnak a jelentőségét. Az Apostolok Cselekedeteinek első lapjaitól kezdve tanúbizonyságát adja ennek: akkor Péter választott ki hét „jó hírben álló, Lélekkel eltelt bölcs férfit” (6,3), hogy vállalják a szegényekről való gondoskodást. Bizonyos, hogy ez volt az egyik első jel, amellyel a keresztény közösség megjelent a világban: a legszegényebbek szolgálata. Ez azért volt lehetséges, mert megértették, hogy Jézus tanítványai életének olyan testvériségben és szolidaritásban kell kifejeződnie, amely megfelel a Mester legfőbb tanításának, aki a szegényeket boldognak és az Isten országa örökösinek nevezte (vö. Mt 5,3).

„Birtokaikat és javaikat eladták, s az árát szétosztották azok közt, akik szükségét szenvedtek” (ApCsel 2,45). Ez a kifejezés nyilvánvalóan megmutatja az első keresztények élénk gondoskodását. Lukács evangélista, a szent szerző, aki a legtöbb helyet szenteli az irgalmasságnak, nem retorikai fordulattal él, amikor az első keresztények gyakorlatát írja le a javakon való osztózás területén. Éppen ellenkezőleg: amikor ezt elbeszéli, minden eljövendő nemzedék hívójéhez, vagyis hozzánk is akar szólni, hogy tanúságával támogasson, és tettekre sarkalljon minket a leginkább rászoruló embertársak felé.

Mindnyájuk közül kiemelkedik Assisi Szent Ferenc, akit számos más férfi és nő követett az évszázadok során. Nem elégedett meg annyival, hogy magához ölelje és alamizsnával segítse a leprásokat, hanem elhatározta, hogy Gubbíóba megy, hogy együtt lakjon velük. Ő maga is úgy látta, hogy ez a találkozás volt megtérésének fordulópontja: „Míg bűnökben éltem, nagyon keserű volt számomra a leprások látása. És maga az Úr vezérelt közénk, és én irgalmasságot cselekedtem velük. És amikor eltávoztam tőlük, az, ami előbb keserű volt számomra, átváltozott testem és lelkem édességére” (Végrendelet 1-3: FF 110). Ez a tanúság megmutatja a szeretet átalakító erejét és a keresztények életmódját.

Ne csak úgy gondoljunk a szegényekre, mint a heti egyszeri önkéntes munka jó gyakorlatának célcsoportjára, vagy még kevésbé mint olyan emberekre, akiket időnkénti felbuzdulásból megsegítünk egy-egy gesztussal, hogy megnyugtassuk a lelkiismeretünket. E tapasztalatoknak, miközben értékesek

és alkalmasak rá, hogy érzékennyé váljunk testvéreink szükségletei és az ezeket gyakorta kiváltó igazságtalanságok irányában, rá kellene vezetnie minket arra, hogy valódi találkozás jöjjön létre köztünk és a szegények között, és olyan osztozást valósítsunk meg velük, amely életstílusunkká válik.

A „valami különösét cselekedni” vágya a lélek bizonytalanságából fakad. Az ilyen személyek nagyobb feladatot akartak végrehajtani, mert az, amit csináltak, nem elégtette ki őket. Elhatározásukat nemegyszer mellékes körülmények motiválták. Csak aki a cselekvés minden formáját értékeli, és kötelességének tudatában teljesen átadja magát munkájának, annak van joga arra, hogy kivételes feladatot válasszon az eredetileg reá szabott helyébe. Csak az, aki tervét természetesnek tartja, nem különleges, hősies, hanem józan lelkesedéssel vállalt feladatnak, lehet úttörő a szellem birodalmában, olyan ember, akire szükség van e földön. „A cselekvés hőse” – ilyesmi nem létezik. Csak a lemondásban, szenvedésben lehetünk hősök.

Bárcsak mindenki azon igyekeznék, hogy emberségesen viselkedjék felebarátaival ott, ahol éppen van. Ettől függ a világ jövője.

Jelentős értékek vesznek el minden percben az elszalasztott alkalmak miatt, de ami megmarad, és akarattá meg cselekvéssé lesz, felbecsülhetetlen értéket képvisel. Emberiségünk távolról sem olyan anyagias, mint ahogyan túlzottan tetszelegve hirdetik.

Annak alapján, ahogyan megismertem az embereket, biztos állíthatom, hogy sokkal több bennük az eszményire való törekvés, mint amennyi a felszínre kerül. Miként a föld felszínén hömpölygő folyók száma sokkal kisebb, mint a föld alatti láthatatlan folyóvizeké, a szemmel látható idealizmus is ritkább, mint az emberek szíve mélyén rejtőző, feltáratlan érzelmek. Fel kell oldani a lebélyőzött, felszínre kell hozni a föld alatti források vizét: az emberiség várja az ilyen feladat megoldására képes embereket. (Részlet: Albert Schweitzer: Az élet tisztelete – Jót tenni)

A nyugtalanító jel hozzánk is érkezett

A Hajléktalan Jézus-szobor 2017. november 17-én, pénteken délután érkezett – a Magyar Máltai Szeretetszolgálat munkatársainak kíséretében – Budapestről Debrecenbe. Az ünnepélyes fogadása után Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök szentmisét mutatott be a székesegyházban. Másnap a szobrot Debrecen főterén helyezték el, ott ünnepi megemlékezést tartottak a keresztény felekezetek képviselőinek részvételével, majd az együttérzés szobra 19-én, vasárnap, a Szegények I. Világnapján ismét a debreceni Szent Anna-székesegyház bejárata előtt volt látható.

A szobor kihelyezésének következő állomásai voltak: november 20-21-én Kisvárda, 22-23-án Mátészalka és 24-26-án Nyíregyháza.

Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök:

„Isten létezésének csodáját mindenhol megtapasztalhatjuk, találkozhatunk Vele nemcsak az Eukarisztiában, a templomokban, imádságainkban, hanem a másik emberben is, hiszen Jézus minden emberrel azonosította önmagát. A Hajléktalan Jézus-szobor előtt is rádöbbenhetünk ennek valóságára.

Amikor a debreceni gyermekek ellátogattak a szoborhoz, önkéntelenül is az őszinte együttérzés, a találkozás e formájából fakadó természetes döbbenet, érthetlenség, sajnálat fogalmazódott meg bennük, amikor azt kérdezték: „Mi történt veled, Jézus?”

A gyermekek tiszta szíve még észreveszi azt, ami nem természetes, ők még meg tudnak döbbsenni az emberi nyomorúságon. Hogyan hat ránk, felnőttekre a szobor üzenete? Továbbra is közömbösek vagyunk? Elfordulunk a rászorulótlól, nem vagyunk képesek a másikon segíteni? Sajnos, a válasz: igen, és hozzá kell tenni, hogy ez a hozzáállásunk az Isten iránti közömbösségről is árulkodik.

Gyakori, hogy azt hangoztatják, az Egyház nem foglal állást, nem ad útmutatást bizonyos vitatott, kritikus társadalmi kérdésekben. Pedig az Egyház minden szentmisében, tanításaiban csak a szeretetről prédikál. Az emberek mégsem követik a tanítását, nem segítik jobban a rászorulókat. Az emberek közömbössége éppen az Istentől való elfordulásuk következménye. Fontos, hogy a szeretet legyen az életünk legmeghatározóbb ereje.

Ferenc pápa a Szegények I. Világnapjára írt üzenetében így fogalmaz: „Fogadjuk be Isten szeretetét, kegyelmét és az irgalmasság, amely a Szentháromság szívéből fakad, mozgásba hozza életünket. Együttérzés és irgalmas cselekedetek lesznek a gyümölcsei a szükségét szenvedő testvéreink felé.” Ezt hangsúlyozza Tamási Áron gondolata is, amikor így fogalmaz:

„Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.” A hajléktalan embernek nem azért nincs otthona, mert nincs elég ház a világon, hanem azért, mert nincs elég szeretet. Mert hol vagyunk otthon? Nem egy kőből épített házban, hanem a másik ember szívében, s azon keresztül Isten szívében.

De ha nincs nyitott szív, nagylelkűség, szeretet egymás iránt, akkor nagyon is egyértelmű, hogy mi lesz a világ sorsa, és egyre többen lesznek, akik hajléktalanná válnak.”

Tóth László plébános – Debrecen, Megtestesülés-templom:

„Nehezen értem, hogy egy hajléktalan ember mellett hogyan lehet szó-

„Uram, Jézus, a te küldötted vagyok, ezért mindenkor a te örömhíredet akarom továbbadni és rólad akarok tanúságot tenni. A te szereteted és irgalmad jele szeretnék lenni a világban, naponta gyakorolva az irgalmas szeretet cselekedeteit. Mindent a te nevedben akarok tenni, hogy te győzz a rossz és a gonosz felett. Vezess engem Szentlelked által, aki indít és megerősít engem és az egész Egyházat a küldetésben!”

nokolni? Én sem szeretném ezt tenni, mert úgy gondolom, a hajléktalan ember számára a tetteink jelentenek segítséget, amire a szobor is felhívja a figyelmet. Ez a szobor dr. Fabiny Tamás evangélikus püspök szerint egy nyugtalanító jel, amely mindenkit szembesít azzal a kérdéssel, hogy megteszünk-e mindent azért, hogy enyhítsük a társadalom peremére szorult társaink életét. A hajléktalan Jézus-szobor nem egy kiállítási tárgy, bár sokan megmaradunk az alkotás látványa során megélt esztétikai élménynél. A szobor azért érkezett, hogy nyugtalanító jel legyen, hogy aki rátekint, annak jussanak eszébe Krisztus szavai:

**„...amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek” (Mt 25,40).
„Bizony mondom nektek, amit a legkisebbek valamelyikével nem tettetek, velem nem tettétek” (Mt 25,45).**

Provokatív, nyugtalanító jel van most előttünk. Ha most egy hajléktalan feküdné itt valamelyik padon, megállnánk-e mellette, megkérdeznénk-e tőle, mi baja van? Megtennénk? Megtettük eddig? Nem. A szobor arra hív, hogy ezentúl ne így legyen. Ha találkozol egy szenvedő embertársaddal, akkor állj meg, nyújtsd oda a kezéd, mert neki elsősorban az em-

berre, rád van szüksége. Nehéz odalépni, megállni, mert először ki kell lépünk a közömbösségünk, kényelmünk, Nem mindenki képes rá.”

Oláh István református lelkész:

„Sokan megállítanak bennünket a város utcáin, és pénzt kérnek. Valódi se-

gítség, ha adunk pár forintot? Nem. Mert a hajléktalan útja, mint a mi útjaink is, tovább folytatódik ugyanúgy, mint azelőtt. Változásra van szükségünk a hozzáállásunkban, odafigyelésünkben, az életünkben, a gondolatunkban. Amikor egy-egy hajléktalan étellel találkozunk, rájövünk, igen kevés is elég ahhoz, hogy valaki ilyen életkörülmények közé kerüljön. Egy törés, egy betegség, munkahely elvesztése, válás, depresszió is elég, amiből az ember nem talál kiutat. Segítség nélkül nem tud kilábalni egy ilyen helyzetből. Jézus az elesettekhez fordult, és cselekedetével nem tett mást, mint visszavezette őket az emberi közösségbe. Példát adott nekünk, krisztuskövetőknek, hogy mi is bontsuk le az elválasztó falakat, csökkentsük a távolságot ember és ember között.

Jézus azt mondja, azok jutnak be Isten országába, akik cselekvő szeretettel fordulnak a másik felé. Mert annyira vagyunk közel Isten országához, amennyire közel vagyunk a rászoruló embertársainkhoz.

Zuró József görög katolikus káplán:

„Számomra ez az alkotás, az Úr Jézus ilyen módon való ábrázolása, arcnélkülisége azt fejezi ki, hogy minden embert felfedezhetek benne.

A hajléktalan élethelyzet távolinak tűnik nekünk, hiszen van ruhánk, fedél a fejkünk fölött és nem éhezünk. De lehetünk rászorultak a lelki nél-

külözés miatt is. Ezt talán közelebb érezzük önmagunkhoz, hiszen, ha a közvetlen környezetünkben is vannak, akik lelki nehézségeket, fájdalmakat hordoznak magunkban. Az arcnélküliség mindemellett kifejezi a csendet, ami árad az alkotásból, az Úr Jézusból. Az is a mi felelőségünk, hogy észrevegyük, az igazán rászoruló ember csendes, hallgat, sokszor talán szégyelli, hogy rászorul. Vegyük észre a másik embert akkor is, ha nem kér.”

Gyöngyösi Attila hajléktalan saját novelláját olvasta fel, amelyben megköszönte Istennek az életét, és kifejezte, az a legszegényebb, aki szándékosan elveti

magától az egyetlen ajándékot, az isteni kegyelmet. Majd így fohászzkodott: „Segítség, Uram, hogy én is segíthessek, adj nekem tiszta szívet, hogy észre tudjam venni, mit kívánsz tőlem.”

A Hajléktalan Jézus-szobor köré szerveződött debreceni programokat Fodor András püspöki helynök atya, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat debreceni csoportjának vezetője, valamint Szél Barnabás, a szervezet debreceni munkatársa szervezte. A rendezvényen közreműködtek a debreceni Svetits Gimnázium diákjai: Pallag Sára, Milán Ákos, Mezei Botond, Rácz Balázs és Kovács Noémi alsó tagozatos diák.

*Kovács Ágnes
Sajtóiroda –*

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Mátészalkán is fogadták a Hajléktalan Jézus-szobrot

„Nem az számít majd, hogy mekkora házad volt, hanem az, hogy hány embernek adtál otthont. És akkor már nem a ruha tesz Téged, hanem az a tudat, hogy mennyi embernek segítettél felöltözni” – hallottuk Mátészalkán, a Hajléktalan Jézus szobránál fogadásán a Széchenyi Katolikus Iskola második diákjaitól. November 22-én közös énekkel, imával fogadták a széchenyis gyerekek, a város vezetése, a civil szervezetek képviselői, a hajléktalanszálló lakói az együttérzés szobrát. Az ünnepi együttlétet megtisztelte jelenlétével Vecsei Miklós, a MMSZ alelnöke és Illés Boglárka ifjúságpolitikáért és esélyteremtésért felelős helyettes államtitkár.

Kaptorné Bíró Beáta

Ahol az ember új életre kényszerül

Elképzelem, milyen érzés töltené el, ha ma látnám utoljára az otthonomat. A házat, amely hazatérve üdvözölt, ahol az élet megannyi boldog percet, de szomorú, fájdalmas napokat is adott, hol gyermekeim felnőttek, nevetésüket még most is hallom. Körbenézek. A búcsúzásban minden életre kel. A tárgyak, képek a falon, mintha megmozdulnának, hogy minden erejükkel visszatartsanak. A nagy asztal, amit annyiszor körbeültünk, hirtelen megtelik, roskadásig elhalmoz finomságaival, megidézve a karácsonyi illatokat is, csak hogy maradásra bírjon. Körbeölel a csend, hangja fájdalmasan sóhajt, elköszön, még a kulcs is nehezebben fordul a zárban, minden olyan szomorú...

Így teszik meg idős szüleink, idős testvéreink utolsó útjukat egy közös otthon, földi életük végső állomása felé, ahol minden olyan idegen. A világ kinnreked, az emlékek, a szerelem, a fájdalom, a sok nevetés ottmarad a régi életükben...

A Balkányi Római Katolikus Egyházközség által 2004-ben létrehozott és 2006 óta a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye fenntartása alatt működő balkányi Szent Antal Idősek Otthonában is így van ez. Vannak, akik már magatehetetlen állapotban kerülnek ide, de sokan azok közé tartoznak, akikről gyermekeik a távolság miatt nem tudnak gondoskodni.

– Az intézmény egy utolsó állomása az életnek – kezdi beszélgetésünket az intézmény vezetője, Baboss Csilla. Csak sejtéseink vannak, milyen lehet beköltözni egy ilyen otthonba, elhagyni mindent, ami a megszokott életet jelentette. Ezért a munkatársaimmal együtt mindent megteszünk, hogy jobb legyen, hiszen kényszerpályán van az, aki bekerül egy ilyen közösségbe. Nincs olyan ember, aki egész életében arra vágyott volna, hogy itt éljen élete végén. Nagyon nehéz.

– Régen, amikor a generációk együtt éltek, a gyermeknek köztelessége volt gondoskodni az idős szüleiről. Szégyent jelentett, ha másként döntött, és a szülőt „berakta” egy otthonba.

– Mára már megváltozott ez a szemlélet. Felgyorsult életritmusban élünk,

aktív korban nincs idő arra, hogy adott esetben napi 24 órát a szülő mellett töltsünk. Szomorú ez a változás, mert mégis az a legjobb, ha az ember otthon, családban éli az utolsó éveit. Az is gyakori eset, hogy a szülők nem akarnak a gyermekeik terhére lenni, és ők maguk gondoskodnak az intézményes elhelyezésről. A munkatársaimmal átvesszük a gyermekek szerepét. Igyekszünk családi körülményeket teremteni a környezet kialakításában, a személyes kapcsolattartásban, beszélgetésekben.

– *Az intézmény a lakók életének utolsó állomása. Hogyan élik meg ezt ők és a dolgozók?*

– Nyolcan vannak, akik még 2004-ben jó fizikai állapotban költöztek az intézménybe, tavaly halt meg az első beköltöző, ami a régebbi lakókat is nagyon megviselte. Azt kell, hogy mondjam, nyolc évenként kicserélődnek az itt élők. Tavaly szembesültem azzal, hogy az eltelt idő alatt 146 fő halt meg az intézet falai között. Azzal vagyunk többek – mint egyházi intézmény –, hogy vállaljuk ezt, hiszen az intézeti körülmények ellenére otthont nyújtunk az embereknek. Senki sem szeret kórházban meghalni.

Amikor édesapám kórházba került, az intenzív osztály kórtermébe hoztak egy idős férfit, aki már haldoklott, és mivel ágyhiány volt, a kórterem közepén hagyták. A kórházban nincs arra lehetőség, hogy a beteg kezét fogják az utolsó pillanataiban. Ilyenkor nagyon magányos lehet az ember. Itt az otthonban mindent megteszünk, hogy ez ne történjen meg. Az utolsó pillanatig a beteg mellett vagyunk, fogjuk a kezét, vele vagy helyette imádkozunk.

Sokszor váratlanul ér bennünket egy-egy haláleset, de arról ma már van tapasztalatunk, mit jelent az, amikor ritkul a légzés és végül leáll. Már több haldoklót láttam. A régi időkben a falusi asszonyok tudták, mikor mit kell tenni, és soha nem hagyták magára az eltávozót. A ma emberétől ez idegen, félelmet keltő, személytelen, éppen ezért fordulhat elő gyakrabban, hogy valaki magányosan otthon, vagy egy kórházi ágyon hal meg. Vitai László nyugdíjas plébános, aki sokat van közöttünk, minden esetben gyászmisét mutat be az el-

halálozott lelki üdvéért a kápolnánkban. Ő a mi lelki vezetőnk.

– *Az idős emberek életében, emberiségükben a szenvedés, betegség általakulást eredményez. Ebben a korban beszélhetünk egy végső átalakulásról?*

– Valóban vannak, akikben a béke, a megnyugvás, az alázat kiteljesedését tapasztaljuk meg. Sajnos, sok esetben a betegség a negatív tulajdonságokat erősíti. Egyre nagyobb számban vannak, akik éppen emiatt kerülnek be az otthonba.

– *Mi ennek az oka?*

– Drasztikusan megnövekedett a demenciában szenvedő betegek száma. A demencia világszerte súlyos népegészségügyi probléma. A szellemi képességek hanyatlásával, csökkenésével azonos, mégsem keverendő össze az öregedéssel együtt járó szellemi hanyatlással. A demencia, vagy ahogyan a hétköznapokban gyakran nevezzük, elbutulás viszonylag gyakori jelenség; sok betegség következményeként alakul ki. Azon kérdésre, hogy miért van oly sok demens beteg, az a válasz, hogy régen egyes betegségekben, pl. agyvérzés következtében gyakori volt az elhalálozás, míg ma, a fejlett orvostudománynak köszönhetően részbeni gyógyulás tapasztalható, de sok esetben maradandó a leépülés. A demencia során gyakori, hogy a személyiség ellenkezőjére változik, egy korábbi szelíd ember agresszívvá válik, zaklatja a családtagokat, és ezt otthon nem tudják tolerálni.

– *Ha a szerető családtag ezt nem fogadja el, mi történik az intézményben?*

– Arra tanítom a dolgozóimat, mindent tegyünk meg azért, hogy jól érezzék magukat a lakók. Igyekszem meggyőzni őket, hogy a demencia is egy betegség; próbálják ekként kezelni. Sok intézményben a demenseket már nem veszik fel, mert ők igényelnek a legtöbb gondozást. Mi kifejezetten emiatt nem utasítunk vissza senkit, kivéve akkor, ha létszámuk meghaladja a humán kapacitásunkat. Sokkal nehezebb egy hozzátartozónak átélni a beteg demens állapotát, mint a fizikai leépülését. Van, hogy a szülő már nem ismeri meg a gyermekét, csak az érzések maradnak, törnek fel belőle, ezért az is előfordul, hogy a beteg mindig sír, de a lakók vigasztalják egymást. Ez itt egy külön világ.

Azt gondolom, amilyen tisztelettel beszélünk valakiről aktív korában, ugyanolyan tisztelettel kell gondoskodnunk róla akkor, amikor már a leépülés állapotában van. Oda kell figyelni a család beszámolóira, akik tudják, ki is a beteg. Azt kell magunk előtt látni, aki előtte volt, mert az intézményben már csak a betegség következményét látjuk. Amikor valaki beköltözik, arról ezeket az információkat is meg kell tudnunk, hogy a hétköznapi monotóniájából kilépve lássuk, a munkánk több mint gyógyszerosztás.

– **Milyen feltöltődési lehetőségeik vannak a dolgozóknak?**

– Az ötven lakót huszonöt dolgozó látja el. Sokat beszélgetek egyénileg is a munkatársaimmal, vannak lelki napok, munkaértekezletek, esetmegbeszélések, amelyek szintén megerősítik őket a szolgálat lehetőségét, az nem marad itt sokáig.

Intézményvezetőként a munkám 50%-át a szakmai, a másik részét pedig a lelki vezetői feladatok teszik ki.

– **A lakóknak vannak még céljaik? Bármennyire is komfortosak a körülmények, mégis nehéz lehet itt értelmet találni a hétköznapiaknak.**

– A legnehezebb a foglalkoztatás szervezése. Nehezen lehet őket bármire is rávenni. Egymást motiválják, de ugyanakkor gyakran el is veszik egymás kedvét.

BABOSS CSILLA, a balkányi Szent Antal Idősek Otthona vezetője 1969. 03. 27-én született Debrecenben, három gyermek édesanyja.

Szakirányú végzettsége:

1987–1991 Bessenyei György Tanárképző Főiskola: általános iskolai tanító

2003–2007 Debreceni Egyetem Egészségügyi Főiskola: általános szociális munkás

2009– Szociális szakvizsga

2009–2010 Debreceni Egyetem Egészségügyi Kar: Alkalmazott szociális gerontológia

– **Miben vesznek részt?**

– Az előadóművészek műsora felpezsdíti a napokat. Azt mondanom sem kell, számukra a legkedveltebb fellépők a gyermekek; ilyenkor felmelegszik a szívük, a gyermeki lelkeség, amihez talán ők a legközelebb állnak, mosolyt csal az arcukra, és boldogsággal telnek el. Mindent elkövetünk, hogy nevesenek. Ez a mindennapi célunk. Mosolyogni kötelező.

– **Milyen a hitéletük?**

– A legjobb foglalkoztatás a mindennapi szentmisében való részvétel. Van demens betegünk, aki nem beszél, nem kommunikál, de a szentmise-szöveget végig tudja mondani. Van, aki úgy érkezik az intézménybe, hogy életében nem gyakorolta a hitét, itt viszont minden nap lemegy a szentmisére, ami számunkra is ünnep. Arra ösztönözzük őket, hogy a szentmisére a legszebb ruhájukba öl-

tözzenek, és ez segíti őket abban, hogy a szívüket is ünneplőbe öltöztessék. A hétköznapi megkülönböztetés a vásárnaptól nemcsak egyfajta ritmust, dinamikát ad a lakóknak és nekünk, munkatársaknak, hanem az életet, a lendületet, afelé az elfogadás felé, amely a végső lélegzetvételre irányul. Szeretném megosztani az olvasókkal Szent Teréz imáját, amely segítségemre van a munkámban:

„Hozzon a mai nap belső békét a számodra.

Bízz az Istenben annyira, hogy tudd, pontosan ott vagy, ahol lenned kell.

Ne felejtse el a végtelen lehetőségeket, amelyek a hitből erednek.

Használj az adottságokat, amelyeket kaptál, és add tovább a szeretetet, amely megadatott számodra.

Légy elégedett abban a tudatban, hogy az Isten gyermeke vagy. Legyen ez a tudat teljesen a tiéd, és adja meg lelkednek a dal, a tánc, a hála és a szeretet szabadságát. Ez mindannyiunké.”

Kovács Ágnes

Az utolsó út

„Taxis vagyok. Egyik éjjel megérkeztem a megadott címre, és dudáltam. Néhány perc várakozás után megint jeleztem. Ez volt aznapra az utolsó fuvarom, úgyhogy már azon voltam, hogy inkább hazaindulok. De aztán mégis kiszálltam, elsétáltam az ajtóig, és becsöngettem.

– Egy pillanat! – válaszolt egy törékeny, idős hang odabentről. Kisvártatva kinyílt az ajtó. Kilencvenéves-forma, aprócska asszony állt előttem. Kartonruhát viselt, és kis kalapot. Úgy nézett ki, mintha egy régi, fekete-fehér filmből lépett volna ki. Mellette egy kis bőrönd pihent. Körülnéztem. A bútorokat fehér lepedőkkel terítették le. A sarokban egy kartondoboz árválkodott, mindenfélével teletömve.

– Kivinné a bőröndömet a kocsinhoz? Szeretnék néhány percre egyedül maradni. Aztán, ha Ön is úgy gondolja, visszajöhetne értem, hogy lekísérjen az autójáig. Nem vagyok valami jó erőben.

Miután beraktam a bőröndöt a csomagtartóba, és visszaértem, belém karolt. Lassan, nagyon lassan odasétáltunk a taximhoz. Közben végig a kedvességemért hálálkodott.

– Semmiség – feleltem. – Minden utasommal úgy bánok, ahogyan mástól is elvárnám, hogy az édesanyámmal bánjon.

– Milyen jó fiú maga! – mondta, ahogy beült a hátsó ülésre, majd megadta a címet, aztán megkérdezte: – Mehetnének esetleg a belvároson keresztül?

– Nem az a legrövidebb út – vágtam rá gyorsan.

– Ó, azt egyáltalán nem bánom – mondta. – Egy hospice-házba tartok.

Belenéztem a visszapillantó tükörbe. A szemeiben könnycseppek csillogtak.

– Nincs már családom. Mindenki meghalt – mondta csendesesen. – A doktor úr szerint nekem sincs túl sok hátra.

Csendben a műszerfalhoz nyúltam, és kikapcsoltam az órát.

– Mit szeretne, merre menjünk?

A következő két órában bebarangoltuk a várost. Megmutatta nekem azt az épületet, ahol régen liftes kisasszonyként dolgozott. Aztán elmentünk abba a városrészbe is, ahová ifjú házasként költöztek a férjével. Egy rövid időre megálltunk egy bútorraktár előtt. Azt mondta, lány korában az még bálterem volt, és

a többiekkel odajártak táncolni. Néha megkért, hogy álljak meg egy-egy sarkon vagy egy épület előtt. Nem mondott semmit, csak maga elé révedt. Ahogy a hajnal első sugarai megjelentek a horizonton, azt mondta: – Most már mehetünk. Elfáradtam.

Szótlanul haladtunk a megadott címig. Két alkalmazott jelent meg, ahogy megérkeztünk az ajtó elé. Profi udvariassággal segítettek. Kinyitottam a csomagtartót, és elvittem a bőröndöt az ajtóig. Az utasomat már beültették egy kerekesszékre.

– Mennyivel tartozom? – kérdezte és benyúlt a retiküljébe a pénztárcájáért.

– Semmivel – feleltem.

– Magának is meg kell élnie valamiből – mondta.

– Vannak más utasaim is – nyugtatam meg őt.

Aztán, egy hirtelen ötlettől vezérelve

lehajoltam és megöleltem. Meglepő erővel szorított magához.

– Nagy örömet szerzett egy kis öregasszonynak, köszönöm – mondta.

Megszorítottam mindkét kezét, és visszasetáltam a kocsinhoz. Hallottam, ahogy mögöttem becsukódik a ház ajtaja. Egy életre zárták rá az ajtót. Aznap csak vezettem, céltalanul. Nem vittem utasokat. Nem volt kedvem beszélgetni. Egyre csak az járt az eszemben, mi lett volna, ha az asszony egy dühös sófórt fog ki? Vagy valakit, aki türelmetlen? Vagy mi lett volna, ha én magam vagyok türelmetlen, és elhajtok kopogás nélkül?

Lassan megértettem, hogy életem egyik legmeghatározóbb élményében volt részem aznap éjszaka. Egész életünkben a nagy dolgokra várunk, és néha meglepően egyszerűen érkeznek, úgy, hogy aki nem figyel, az észre sem veszi a nagyszerű lehetőséget.”

Forrás: internet

„Kétszer ad, aki idejében ad”

A közelmúltban, 2017. augusztus 20-án Korányi Frigyes-díjat kapott a nagykállói Szent Kristóf Karitászcsoport a város önkormányzatától.

A díjat a kiemelkedő tevékenységet kifejtő orvosok, gyógyszerészek, ápolók és kisegítő személyzet, szociális intézetben dolgozók, valamint példértékű munkát végző közösségek, karitatív szervezetek kaphatják.

Nagykállóban csoport még nem kapott kitüntetést. Most a református templomban, ünnepi műsor keretében került átadásra a díj. A karitászcsoport tagjai nagyon büszkék, hogy Nagykálló város elismeri és támogatásával segíti munkájukat.

A Szent Kristóf Karitászcsoporttal 2006-óta vagyunk jelen a város életében. Jelenleg Ruszki Gábor plébános támogatja munkánkat, amit köszönettel fogadunk. 34 fő a taglétszám, 36 éves a

legfiatalabb és 86 éves a legidősebb Karitásztag. Önzetlen segítséget nyújtunk minden bajbajutott embernek, szegénynek, rászorulóknak felekezeti hovatartozástól függetlenül. Adományokat juttatunk el olyan embertársainkhoz, akik valamilyen okból kifolyólag a társadalom periferiájára szorultak, tartósan vagy ideiglenesen magukra maradtak nehézségeikben. A helyi lakosság körében mintegy jelzőrendszerként észleljük a csoport tagjaival, mire kell odafigyelnünk, mert az igazán szegények hallgatnak, túriuk a sorsukat. Jóleső érzéssel nyugtazzák, létezik még önzetlen emberi érzés, egymásra figyelés. Tevékenységünk sokrétű, a Dévai Szent Ferenc Alapítvány gyermekeit visszamenőlegesen hat éven át egy-egy hétre – a nagykállói gyerekekkel együtt – vendégül láttuk. Táboroztatásunk nagyon sikeres volt; minden évben közel hatvan gyermeknek szereztünk feledhetetlen élményeket. A

templomba járó gyermekeinket segítjük, beiskolázási támogatást adunk a rászorulóknak, Mikuláskor édességgel kedveskedünk. Bennük látjuk a jövőnket, az utánpótlásunk lehetőségét. Évente jótékonyági bált szervezünk, nagyobb ünnepeinken tartós élelmiszert osztunk. Boltot működtetünk, kirakodóvásárt rendezünk, a megunt, használt ruhákat, tárgyakat eljuttatjuk a rászorulóinknak.

Hálát adunk az Istennek, hogy megszólított minket, figyeltünk szavára, megvalósíthattuk a szeretet parancsait közösségünkben.

Csak közösen, szeretettel lehet nagy dolgokat tenni!

Köszönetet szeretnék mondani a Katolikus Karitásznak és a Kelet Karitás Alapítványnak, valamint Mészáros László igazgató úrnak a támogatásáért.

*Hekmanné Balogh Erzsébet
Nagykállói Karitászcsoport vezetője*

Biblia-kiállítás a kastélymúzeumban

A Szentírás vasárnapján, 2017. szeptember 24-én Biblia-kiállítás nyílt Baktalóránt-házán a Dégenfeld Kastély-múzeumban. A KÉSZ (Keresztény Értelmiségi Szövetségének) helyi csoportjának szervezésében, a mintegy félszáz, különféle alakú, kiadású, fordítású és korú Bibliában gyönyörködhetnek a jelenlévők és a múzeumba ellátogató csoportok. A fellapozott kötetek között volt még az 1800-as évekből való is. A kiállítás megnyitóján elhangzott Gárdonyi Géza „Írás a Bibliába” című verse, mely szívhez szólóan méltatta a Szentírást.

Bibliai ismereteink bővítésére Lázár István római katolikus kanonok, plébános atya előadása szolgált. Majd ezt követően bemutatásra került a Magyarok Bibliája 5 kötetének a Vetus Testamentum Hungarorum kötet, amelybe a Zsoltárokat a helyi keresztények közel negyven tagja kézzel másolta. Az országos kezdeményezésben mintegy háromezren dolgoztunk együtt, határon belüli és határon túli magyarok, Erdélyből, Vajdaságból, Felvidékről, még Svájcban élő magyarok is. A kézzel másolt Bibliák Ferenc pápának készültek ajándékba a magyaroktól, így az eredeti példányok a pápa könyvtárában, a Vatikánban találhatók.

Némethné Csubák Éva

Orgonakoncerttel zárult a templomfelújítás Napkoron

„Előbb csináld azt, ami szükséges, utána azt, ami lehetséges, és máris azt fogod csinálni, ami lehetetlen.”

(Assisi Szent Ferenc)

2017 őszén befejeződött a Napkori Római Katolikus Templom felújítása. A 2012-ben kezdődött teljes külső és belső felújítás záróakkordja a templom orgonájának felújítása, megáldása volt. Mindez a napkori plébános, Zubály Lajos atya kezdeményezésére és koordinálásával állami pályázatból, egyházmegyei segítséggel és nagyrészt az egyházközség tagjainak nagylelkű felajánlásából valósult meg.

Az öt éve tartó folyamat méltó lezárása volt 2017. október 23-án a Muka Gábor csávolyi plébános (Kalocsa–Kecskeméti Főegyházmegye) és Faller Balázs csávolyi kántor, hittanár által felújított orgona megáldása. A szentmisét Muka Gábor csávolyi, Burányi Roland keceli (Kalocsa–Kecskeméti Főegyházmegye), Verebélyi Árpád doroszlói (délvidéki Szabadkai Egyházmegye) és Zubály Lajos napkori plébános mutatta be.

A szentbeszédben Roland atya a kitarásra irányította a figyelmünket. Beszédét a minden körülmények közötti kitartásra, Isten iránti bizalomra, a „soha ne add fel” gondolatra fűzte. Ez a kitartás jellemezte Kapisztrán Szent Jánost (október 23-a szentje) és a nándorfehérvári vitézeket 1456-ban, ez vezette az 1956-os forradalom hőseit, és ez a kitartás kellett a templom és az orgona felújításához, szebbé tételéhez is.

Isten dicsőségére és a hívek örömeire a megújult templomban újra megszólalhatott az orgona. A felújítás ideje alatt mindenki megérezte Kodály Zoltán gondolatának igazságát: „Teljes lelki élet zene nélkül nincs. Vannak a léleknek régiói, melyekbe csak a zene világít be.” Ezért külön öröm volt, amikor a szentmise után Faller Balázs és Muka Gábor atya orgonajátékát hallgathatták meg a jelenlévők.

*Kovácsné Török Tímea
hittanár*

Nagyberuházások az egyházmegyében

Nagyberuházások vannak folyamatban a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye közoktatási intézményeiben, egyes templomaiban. Hazai és uniós forrásból a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye – katolikus intézmények és templomok felújítására fordítható – összesen 4 980 500 000 Ft támogatást nyert el a 2016–2017-es évben. Béres Nándor, az egyházmegye gazdasági igazgatója részletesen is beszámolt szerkesztőségünknek a fejlesztésekről, amely beruházások 2018 tavaszára befejeződnek.

Az EGYH KCP (16-P-0103) pályázaton 2,950 milliárd Ft támogatást nyertünk el. Ezen összeg mintegy 10 projekt beruházási munkálatait fedezi, amelyek, három kivételével, még az idén befejeződnek – tájékoztatott Béres Nándor igazgató. Az épületátadásokat 2018 első felére tervezik.

A nyírbátori Báthory István Katolikus Általános Iskola, Gimnázium és Szakgimnáziumban lelátóval ellátott új tornaterem épül, valamint oktatási szárnyal, ebédlővel és konyhával bővül az intézmény. A debreceni Szent József Általános Iskola, Gimnázium, Szakgimnázium és Kollégium szintén tornateremmel gazdagodik, és fölé egy oktatási szárnyat építünk. Geszteréden, a Szent Anna Katolikus Óvoda és Általános Iskolában teljes oktatási szárnyal bővül az épület, valamint felújítási munkálatok történnek a vezetékcserétől kezdve a fűtőkorszerűsítésig. A település egy teljesen új, 21. századi igényeknek megfelelő iskolát kap majd. A nyíregyházi Szent Imre Katolikus Gimnázium, Általá-

nos Iskola, Kollégium, Óvoda és Alapfokú Művészeti Iskolában idén összesen átadásra került a már működő óvoda új két csoportszobája (kiszolgáló helyiségekkel együtt) udvarral, sósobával kiegészítve. Ugyanezen intézmény iskolai és kollégiumi részlegén is befejeződött a fűtőkorszerűsítés. A kisvárdai Szent László Katolikus Középiskola, Általános Iskola, Kollégium és Óvoda intézményéhez tartozó Orsolyita Rendház teljes felújítása, belső kialakítása, lakhatóvá tétele is folyamatban van. Mátészalkán, a Széchenyi István Katolikus és Német Nemzetiségi Általános Iskola konyhájának légtechnikacseréjére is sor kerül, és ugyanebben az intézményben óvodát is építünk.

Ugyanezen projektben – az oktatási intézményeken túl – egy templomfelújítást is elkezdtünk, Máriapócon az Árpád-kori római katolikus templomot teljes felújítással, tetőmegemeléssel, restaurálással eredeti állapotába állítjuk vissza, Jánkmajtison a plébániaépület alakítjuk át zárandokházzá és a mellette lévő látogatóközpontban pedig teljes körű felújítás történik.

Az igazgató további projektekről is beszámolt, amelynek egy részét, a KEHOP (5.2.3-16-2016-00010/11/12) pályázaton elnyert 825,5 millió Ft-ot energetikai felújításokra fordítják. Ide tartozik a nyíregyházi gimnázium épületeinek, a geszterédi általános iskola, a balkányi Szent Antal Idősek Otthona az egyeki általános iskola és a kisvárdai köznevelési intézmény főépülete, kollégiuma, konyha-étkező, kézilabda-csarnok, a szociális épület energetikai

Béres Nándor gazdasági igazgató

felújítása (napelemek, szigetelés, ablak-, kazáncsere).

Az EFOP (4.12.1-15) elnyert 500 millió Ft támogatásból a mátészalkai általános iskola energetikai beruházása (hőszigetelés, ablakcsere) történik.

A TOP (1.4.1-15) pályázaton pedig – a mátészalkai iskolához kapcsolódóan – három csoportos óvodát építenek, amely összköltsége 400 millió Ft.

Végül van egy TOP (12.2.1-15-SD1-2016) elnyert pályázat is, amelyből az egyházmegye területén lévő – nagyrészt Árpád-kori – templomok felújítása történik (Jánkmajtis, Ófehértó, Nyírvasvári, Nyírbéltek, Máriapócs), valamint Nyírbátorban a Minorita-templomhoz tartozó kolostor díszudvarának kialakítása van még folyamatban. Ennek összeruházási költsége meghaladja a közel 305 millió Ft-ot.

Sajtóiroda – Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Az összefogás keresztje

Gyetkó László dombrádi plébános szentelte fel a közelmúltban – a hívek kezdeményezésére – a település köztemetőjében elhelyezett keresztet.

Az ünnepélyes alkalmon a szomszéd település hívei is részt vettek. A megjelenteket dr. Ritli Jánosné dr., a dombrádi római katolikus egyházközség képviselő-testületének világi elnöke köszöntötte, majd a jelenlévők, a kereszt üzenetét hallhatták egyházközségünk képviselő-testületi tagjainak és a katolikus karitás tagjainak műsorában, valamint Brekk Zoltánné tanárnő csodálatos szavalatában. Ezt követően Kozmáné Kasza Veronika polgármester, egyházközségünk képviselő-testületének tagja mondott köszönő szavakat az adományokért. Számtalan jó szándékú ember segített abban, hogy az álom megvalósuljon, így az elkészült keresztet méltán nevezhetjük az összefogás keresztjének, az emberi segítőkészség szimbólumának.

Dr. Ritli Jánosné Dr.

Foto: Szécsényi

Bővült a nyíregyházi római katolikus óvoda

Elkészült a nyíregyházi Szent Imre Katolikus Gimnázium, Általános Iskola, Kollégium, Óvoda és Alapfokú Művészeti Iskola óvodai tagintézményének új, impozáns, épületrésze. A Kulcsár Attila Ybl-díjas építész munkáját dicsérő 21. századi igényeket maximálisan kielégítő épületben esztétikus bútorokkal felszerelt, közel 70 m²-es csoportszobák, hasonló méretű közösségi terem, kiszolgáló helyiségek, továbbá a gyermekek

egészségének megőrzését szolgáló sószobát is kialakítottak, ahol a kicsik időtöltés gyanánt somokozhatnak is. A bővítésnek köszönhetően a gyermekek létszáma is duplájára nőhet, így ötven helyett már száz gyermeket is fogadhatnak az óvodában.

Az új épületrészt Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök 2017. október 20-án áldotta meg. Az eseményen jelen volt – többek között – Szocska Ábel, görögkatolikus apos-

toli kormányzó, Felföldi László általános püspöki helynök, nyíregyházi plébános, dr. Kovács Ferenc, Nyíregyháza polgármestere, Jászai Menyhért, Nyíregyháza alpolgármestere, Megyesi Mária, az intézmény igazgatója, Molnár Katalin EKIF-főigazgató, Béres Nándor, egyházmegyei gazdasági igazgató, Imre Lászlóné óvodavezető és az egyházmegye közoktatási intézményeinek vezetői is.

A római katolikus óvoda Nyíregyháza belvárosában 2012 szeptemberében nyitotta meg kapuit. A nevelésben kiemelt szerepet kap – a családdal együttműködve – a keresztény értékekre és hagyományokra épülő vallásos és erkölcsi nevelés. A gyermekek gazdag tevékenységrendszerrel és a szeretetre, sikerélményre, valamint gyakorlatiasságra épülő Freinet-pedagógia révén ismerik meg önmagukat, egymást és az őket körülvevő világot.

Az ünnepségen közreműködtek a helyi óvodások, a régi óvodások képviselőiben Béres Annamária zongorajátékával, pedig az Eötvös József Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium diákjai gyermekjáték-dalcsokrot adtak elő.

*Kovács Ágnes
Sajtóiroda –*

Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Sajtónyilatkozat – nyírbátori alapkőletétel

A nyírbátori Báthory István Katolikus Általános Iskola, Gimnázium és Szakgimnáziumban egy 500 adagos főzőkonyha, ebédlő, 9 tantermes oktatási épület és „C” típusú tornaterem alapkőletételére került sor 2017. szeptember 15-én.

A beruházás Magyarország Kormányának és az intézmény fenntartójának, a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye-nek a támogatásával valósul meg. Az épületegység beruházásának bekerülési értéke 1 282 082 141 forint (1 milliárd 282 millió)

3220 m² új építésű épületrésszel, tantermekkel és tornateremmel bővül az intézmény, a már meglévő épületszárny átalakításával, 950 m²-en készül a főzőkonyha és az ebédlő összesen 4170 m² területet érint a beruházás.

A terveket Balázs Tibor Pro Architectúra-díjas építész készítette. A

kivitelezési munkálatokat a Nyír-Komplett Kft. végzi.

Az alapkőletétel programját megtisztelte jelenlétével Palánki Ferenc, a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye megyéspüspöke, az Emberi Erőforrások Minisztériumának képviselőiben: Soltész Miklós, az egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkár, Fülöp Attila, az egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős helyettes államtitkár, dr. Simon Miklós, a térség választott

országgyűlési képviselője, Máté Antal, Nyírbátor város polgármestere.

Az épületegyüttes műszaki átadásának tervezett határideje: 2018. április vége.

Rácz Tiborné intézményvezető

Hálójukat fejezték ki a Szűzanyának

Hasulyó Ferenc és felesége, Hasulyó Ferencné készítették a képen látható 120 cm magas, 80 cm széles, 50 kg súlyú Szereteláng Szűzanya domborművet az ajaki római katolikus egyházközség részére. A három hónap alatt elkészült, hársfából faragott dombormű a szlovákiai Somotorban élő 31 éves Trela Erik faszobrász alkotása. P. Mészáros Domonkos OP atya, a Szereteláng Imaközösség országos vezetője áldotta meg 2017. augusztus 6-án az ajaki egyházközség Nagybaldogasszony búcsúján.

Hasulyó Ferenc és felesége vallásos szülők gyerekeiként nevelkedtek fel. Egész életükben Mária-tisztelők, mindig bizalommal fordulnak a Szűzanyához, aki meghallgatta kéréseiket és közbenjárásával segített rajtuk. Ezért köszönetből és hálaadásból készítették a Szereteláng Szűzanya domborművet.

Hazánkban Erdő Péter bíboros érsek

Varázspálca

A testi és szellemi fejlődés titka az, ha megpróbálunk kicsit más szemmel nézni a világra, mely körbeölel bennünket. Egy aprócska idilli pillanat, egy kedves szó, vagy egy gyengéd érintés, s máris örömtelibb az élet. Mi talán már nem is értékeljük eme gesztusokat, de vannak, akik boldogan fogadják.

A Szent László Katolikus Gimnázium, Szakgimnázium, Általános Iskola, Kollégium és Óvoda 9. E osztályos tanulói az „Adj egy ötöst” pályázat keretén belül, a „Varázspálca” programmal látogatott el a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei „Kike-

2009. június 5-én jóváhagyta a Mária Szeplőtelen Szívének Szeretelángja mozgalmat, melyet másnap a X. Országos Szereteláng Találkozón hirdettek ki. A mozgalom életére és munkájára Isten bőséges áldását kérte. Az ajaki Szereteláng-imacsoport 2010-ben alakult, melynek engesztelő szentségimádási órája minden hónap első csütörtökén az esti szentmise után van. A templomban ez idő alatt köszöntik a jelenlévők a megváltó Jézus édesanyját, Szűz Máriát.

A hordozható Szűzanya-domborművet az ajaki hívek búcsújáró helyekre is magukkal viszik. Elsőként a Mária-remetén megrendezésre kerülő Országos Szereteláng Találkozóra vitték el, majd Gyöngyösön, a ferences templomban 2017. szeptember 24-én a 12. alkalommal megrendezésre kerülő Mária-s Fialatok Találkozására. Október 13-án Magyarországon is megemlékeztek a

let” Egyesített Szociális Intézmény Ápoló-Gondozó Otthonába, Mándokra. Ez egy bentlakásos intézmény a testi és szellemi fogyatékos fiatalok számára. Mintegy 20 fiatalnak állítottunk össze, Kerezsi Béláné tanárnő segítségével, egy egész délelőttöt felölelő mozgásos programot.

A versenyszámok nem voltak megerősítőek; egyszerűségükben rejtett a siker gyümölcse. Diákjaink és az otthon lakói párokba rendeződtek, hogy segítségünkkel végre tudják hajtani az adott feladatokat, hiszen erre önállóan nem lettek volna képesek testi vagy szellemi fogyatékoságaik miatt. Zenére bemelegítettünk, sorversenyeken szurkolhattunk egymásnak, majd közösen táncoltunk a sérült barátainkkal. Igen, ők mindannyian a barátaink lettek. Megszerettük őket, azokat, akik mellett elmenvén sokan elfordítják a fejüket, vagy sajnálattal néznek rájuk.

Úgy gondoljuk, hogy ezen pályázat megvalósítása iskolánkban egy, már évekkkel ezelőtt elkezdett folyamat része, ami megerősít minket, Szent Lászlós-diákokat abban, hogy helyesen cselekszünk, jó úton haladunk. Ez az út a szeretet, az elfogadás, a közös gondolkodás és cselekvés útja.

Kövess te is minket!

Ragány Fanni 9. E osztályos tanuló

Hasulyó Ferenc és Hasulyó Ferencné

fatimai jelenések 100. évfordulójáról. Az Ajaki Tamási Áron Katolikus Iskolában a tanulók és pedagógusok az iskola aulájában a Szűzanya fatimai megjelenéséről elmélkedtek Galsi János atya és Tokár Imre János atya (a Katolikus Pedagógiai Intézet vezetője) lelki vezetésével, ahol szintén megtekinthető volt a Szűzanya-dombormű.

A Szereteláng üzenete: „Jézus vágyakozik az életünkben részt venni. Ő az a Szereteláng, akit Mária ad nekünk.”

Kovácsné Hasulyó Ildikó

Adományokat gyűjtöttek a pusztadobosi szegények részére

A Magyar Élelmiszerbank Egyesület háromnapos élelmiszergyűjtésében vettünk részt november 24–26-ig a Vásárosnaményi Tesco Globál Zrt. áruházában. A rossz idő ellenére – véleményem szerint – sok vásárló és adakozó megfordult az áruház területén. Sokan fordultak hozzánk is bizalommal és adták le adományaikat a gyűjtőpontra. Rengeteg tapasztalatot szereztem, de a legmeghatóbb az volt, hogy az ország legszegényebb térségében volt olyan adakozó, aki mindhárom nap – betérve az áruházba – elhelyezte adományát.

Köszönet a Tesco dolgozóinak, a karitás önkénteseinek, az Eötvös József Iskola önkéntes tanulóinak és mindazoknak, akik adakoztak. A gyűjtés során 769 kg élelmiszert gyűjtöttünk össze a pusztadobosi rászoruló családok részére.

A Magyar Élelmiszerbank Egyesület szervezésében – a pusztadobosi csoporton kívül – még három Karitás-csoport gyűjtött az egyházmegyében.

Rutkovszki Józsefné
karitás-csoport vezető, Pusztadobos

IMPRESSZUM

Kiadja: a Debrecen–Nyíregyházi Egyházmegye

Felelős kiadó: Felföldi László
általános helynök

Főszerkesztő: Kovács Ágnes

Öröm-Hír Szerkesztőség:

4024 Debrecen, Varga u. 4.

Telefon: 06-52-530-451,
06-30-240-1482

E-mail: sajtoiroda@dnyem.hu

Fotó: Kovács Ágnes

Címlap: Michelangelo, Ádám teremtése
– Róma, Sixtus-kápolna

Nyomda: Rexpo Kft.

Felelős vezető: Rác János

Te kibírnád három napig a telefonod nélkül?

Szerintünk igen! Nekünk sikerült, bár nem volt egyszerű. Az adventi időszak előtt a nyírbátori Minorita Templom zárandokházában lelkigyakorlatos hétvégén vettünk részt Törő András atya vezetésével, ahova néhányunk telefon nélkül érkezett. Kimozdultunk a komfortzónánkból. De miért van erre szükség?

Ferenc pápa 2016-ban a krakkói Ifjúsági Világtalálkozón így biztatott minket:

„...Kedves fiatalok, nem azért jöttünk a világra, hogy „vegetáljunk”, nem azért, hogy kényelmesen ellegyünk, hogy az életből díványt csináljunk, mely elaltat minket; ellenkezőleg, más valamiért jöttünk: hogy nyomot hagyjunk. Nagyon szomorú, ha valaki úgy éli le az életét, hogy nem hagy nyomot!... A kornak, melyben élünk, nem díványfiatalokra van szüksége, hanem cipőt, sőt még inkább bakancsot húzott fiatalokra. A mai kor csak kezdőcsapatba került játékosokat fogad el, nincs helye a cseréknek. A mai világ azt kéri tőletek, hogy legyetek a történelem főszereplői, mert az élet mindig szép, ha meg akarjuk élni, ha nyomot akarunk hagyni magunk után.”

A lelkigyakorlat központi napját Törő András atya vezetésével közös beszélgetéssel indítottuk, melynek témáját a Nemzeti Eucharisztikus Kongresszus köré építettük fel. A kongresszus történetének, jelentőségének és a szervezés pillanatainak áttekintése mellett Törő András atya felhívta a figyelmünket, hogy a hétköznapokban is fontos elmélyülnünk Krisztus valóságos jelenlétében. Miért fontos ez az üzenet?

Ahhoz, hogy találkozzunk Istennel, a „tenni” mellett meg kell tanulnunk „lenni” is.

Lenni telefon és internet nélkül három napig, nyugodtan, stresszmentesen. Társainkra nyitottabbak lettünk, egymásra jobban figyeltünk, könnyebben tudtunk a körülöttünk lévő dolgokra rácsodálkozni. Ajánljuk mindenkinek az ünnepi készülékben, a hétköznapok forgatagában, hogy minden nap csendesedjen el egy kis időre; ez is segít átélnünk a várakozás örömét, advent és karácsony igazi üzenetét.

A lelkigyakorlaton Babály András atya fiatalos formájú elmélkedésén kártyákon lévő egyszerű ábrák segítségével gondolkodhattunk önmagunkkal, embertársainkkal és Istennel való kapcsolatainkról. Érdekes mozzanat volt, hogy ugyanazok az ábrák mindegyikünknek mást és mást jelentettek, ennek ellenére a beszélgetés közben újra és újra ráébredtünk, hogy milyen fontos, hogy mi, fiatalok közösségben éljük át ezeket a tapasztalásokat.

A lelkigyakorlaton Máriapócsra is zárandokoltunk, ahol imádkoztunk a Szűzanya kegyképe előtt, valamint meglátogattuk Pásztor Károly nyugdíjas plébános atyát és a kertjében kialakított „Házaspárok útját”. Az út 15 állomása a házasság fontos eseményeiről, feladatairól, nehézségeiről és szépségeiről elmélkedik. Bátran ajánljuk minden párnak, hogy látogasson el oda, ahol egy tartalmas séta közben rácsodálkozhatnak a házasság korszakaira és élményeire.

MEGTESTESÜLÉS PLÉBÁNIA

fb.com/megtestesulesdebrecen

KATOLIKUS
IFJÚSÁGI
KÖZÖSSÉG
(18-30 év)

„Ahol az idő nem eltelik,
hanem megtelik.”

Törő András
atyával

Minden szerdán!

- 18:00 - IFJÚSÁGI MISE
- 19:00 - HITTAN

Mi vár rád?

- (nem)mindennapi témák
- kötetlen beszélgetés
- életteli közösség

Hol van ez?

- Megtestesülés Plébánia
4032 Debrecen, Borbíró tér 9.

fb.com/megtestesulesdebrecen

Krisztus Király főünnepének előestéjén a Nemzeti Eucharisztikus Kongresszushoz kapcsolódó szentségimádáshoz csatlakozva mi is bekapcsolódtunk a nyírbátori hívek elcsendesedésébe. Ezt követően, az este folyamán egy kötetlen hangvételű, de mély üzenetű film kíséretében beszélgettünk a bűnről, annak erejéről és beláthatatlan következményeiről.

A vasárnapi szentmisén András atya a prédikációjában püspök atya gondolatait idézve ezt mondta: „Nem az a fontos, hogy mi leszel, ha nagy leszel, hanem hogy milyen ember vagy ma. Erre hív minket Krisztus Király, hogy jó keresztények legyünk.”

A debreceni Megtestesülés Plébánián – Törő András atya vezetésével – szerdánként tartalmas ifjúsági hittanos alkalmaink vannak, melynek vezérmondata nagyon találó: „Ahol az idő nem eltelik, hanem megtelik”. Szeretettel hívjuk és várjuk a fiatalokat szerdánként!

Kiss Zita és Szilágyi Eszter

„Két dolog tölti el lelkemet annál újabb és annál növekvőbb tisztelettel és csodálattal, minél többször és tartósabban foglalkozik vele gondolkodásom: a csillagos ég felettem és az erkölcsi törvény bennem.

Föltekintek és rádöbbenek, milyen kicsi vagyok én, az ember, s ha beletekintek a szívembe és látom a beleírt erkölcsi törvényt, rádöbbenek, hogy a végtelenre tágulhat a szívem.”

(Immanuel Kant)